

VERSCIJNT DES VRIJDAGS
8 JANUARI 1932 - No. 32

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEÏLLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

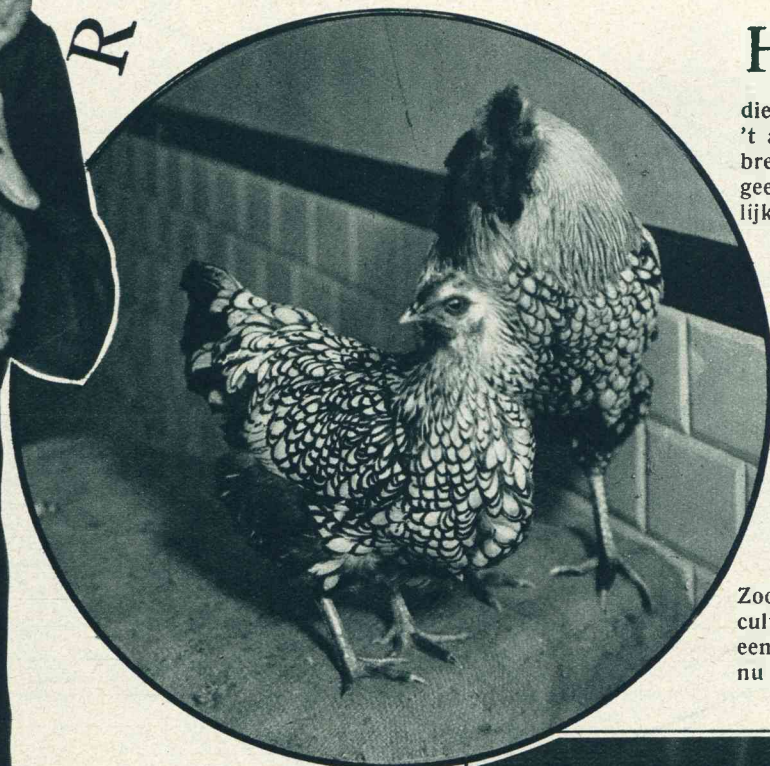

DE BRUILOFT VAN KLORIS EN ROOSJE

Een kijkje op een
onzer vele pluim-
veefokkerijen.

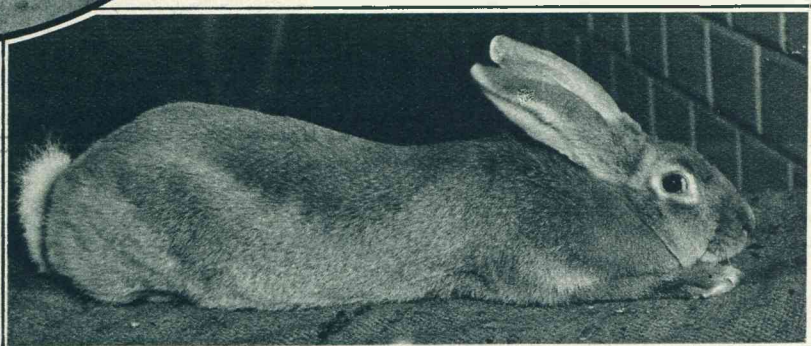
ROND OM DE PLUIMVEE TENTOONSTELLINGEN

Op de pluimveetentoonstelling te Goes.
Een mooi paar zilver Wyandotten, dat
in deze klasse het fraaiste koppel was.

Een mooi beestje, dat nog al mak is.

Op de pluimveetentoonstelling te Goes.
De mooiste Vlaamsche reus van de
tentoonstelling van de gele categorie.

Het gaat bergafwaarts met velerlei. Beangstigend is onze tijd, die bijna alle gevestigde bestaansmiddelen aantast. Nu ja, degenen die eenmaal in het zadel zitten, houden het over 't algemeen wel vol tot weer betere tijden aanbreeken. Maar voor de jonge mensen, die nog geen richting hebben gekozen, is het uiterst moeilijk, tot een beslissing te komen. Het ziet er in den landbouw niet naar uit, dat het daar weer spoedig rozengeur en maneschijn zal zijn, integendeel, we mogen niet verwachten, dat de crisis binnen korten tijd weer tot het verleden zal behooren. Prettig klinkt dat niet, maar wij moeten ons hoeden voor te veel optimisme, dat door de werkelijkheid niet wordt gerechtvaardigd. We moeten roeien met de riemen die wij hebben, en ondertusschen afwachten, wat de toekomst ons brengen zal.

Natuurlijk zijn er velen, die zich in dezen tijd gaan specialiseeren op een product, waarvan zij nog iets verwachten. Zoo is o.a. in Zeeland de laatste jaren de glascultuur in opkomst geraakt, zoozeer, dat we al eens een waarschuwend woord lieten hooren, dat nu niet overbodig blijkt te zijn geweest. De fout

Op de pluimveetentoonstelling te Goes. Eentrotsche haan, die een 1sten prijs won.

Wit Wyandotte haan, die ook een 1sten prijs won, maar het blijkbaar nog al gemoedelijk opnam.

en nu nog met Kerstmis in Zeeland 5 pluimveetentoonstellingen werden gehouden. Dat lijkt natuurlijk nergens op. Wanneer in zoo'n geval één tentoonstelling ware gehouden, zou dit niet alleen spreken van een gewenschte samenwerking, maar zou er bovendien sprake zijn geweest van een tentoonstelling, die buiten Zeeland de aandacht had getrokken.

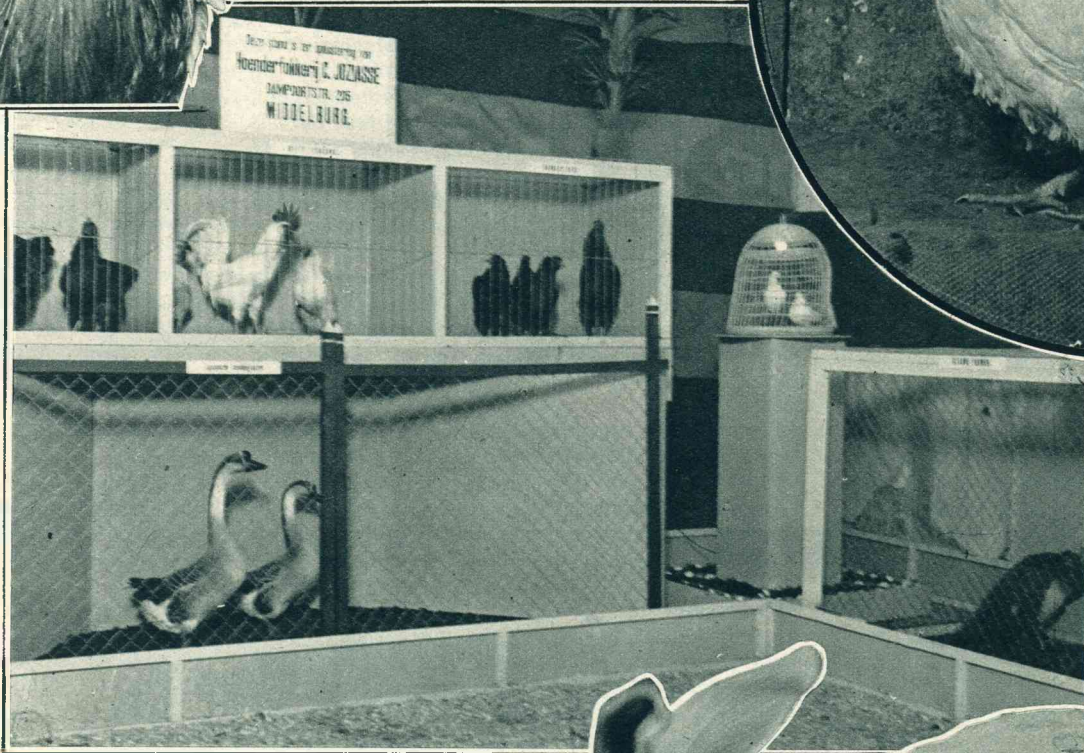
is, dat, wanneer iemand zich op een nieuw product werpt, omdat hij er wat in ziet, er dadelijk vele anderen zijn, die zijn voorbeeld volgen, waardoor er spoedig een teveel aan de markt komt.

Zal het zoo ook met de pluimveefokkerij gaan? Het is ontegenzeggelijk zoo, dat de bijbedrijven van den boer vooral in tijden van malaise opbloeien, en dat daaraan meer zorg wordt besteed dan in den tijd, waarin het met den landbouw goed gaat. Zoo kennen wij boeren, die vroeger alleen pluimvee hielden voor eigen gebruik, maar nu hun bezit uitbreiden, om te trachten hiermee eenigszins goed te maken, wat de landbouw bedorven had.

En ontegenzeggelijk biedt de pluimveefokkerij veel perspectieven, mits echter het buitenland zijn grenzen voor ons product openhoudt.

Wil echter de pluimveefokkerij in Zeeland werkelijk tot grooieren bloei geraken, dan zal het toch noodig zijn, dat men meer gaat zoeken naar samenwerking.

De Kerstdagen hebben weer eens laten zien, dat de verschillende pluimveeverenigingen te zeer het oog gericht houden op plaatselijk belang, waardoor aan het geheel afbreuk wordt gedaan. Andere jaren was het zelfs zoo, dat b.v. met Paschen

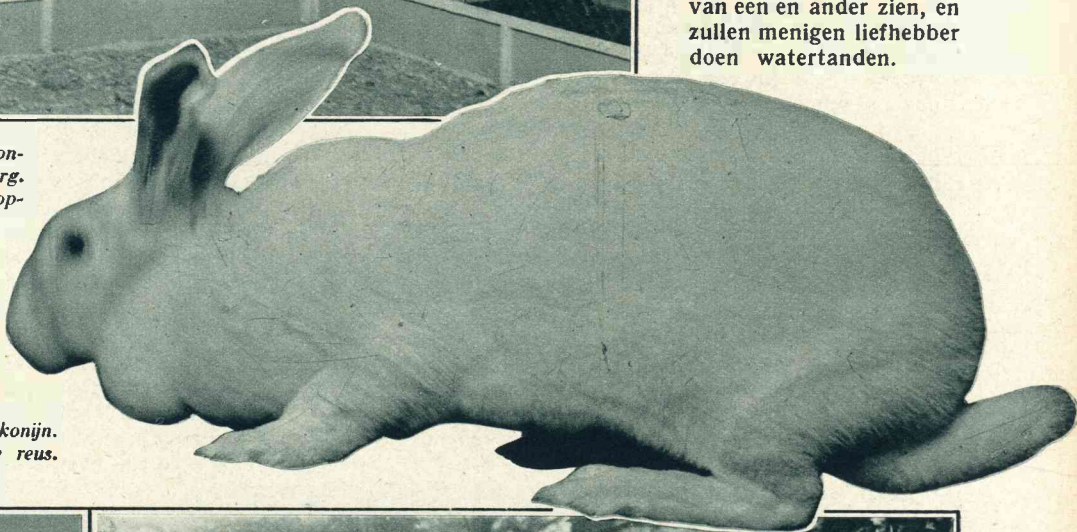

En daarom gaat het toch.

Maar wat niet is, kan nog komen. In ieder geval waren er dit jaar op de verschillende tentoonstellingen inzendingen, die zelfs den leek de prachtige kwaliteiten toonden van het in Zeeland gekweekte product. De foto's laten hiervan een en ander zien, en zullen menigen liefhebber doen watertanden.

Op de pluimveetentoonstelling te Middelburg. Een inzending ter op-luistering.

Op de pluimveetentoonstelling te Middelburg. Het mooiste konijn. Een wit Vlaamsche reus.

Bijna iedere Zeeuw houdt kippen of fokt konijnen.

De DEURWAARDER

DOOR
W. CANVAS

Was dat de post soms, Marjorie?" vroeg 'nontevredenstem.

„Nee, moedertje," antwoordde een heel lieve en volle stem. „Het was maar een voddenkoopman en ik heb hem weggestuurd!"

„'t Is toch verschrikkelijk," kreunde de ziekelijke vrouw. „Die jongelui van tegenwoordig denken ook aan niets dan aan hun eigen pleziertjes. Nu is het toch al een week, dat ik geschreven heb en nog geen antwoord!"

„Van wien verwacht u antwoord, als ik het weten mag?"

„Wel... van Sir Anthony... over die loodgietersrekening. Die lui willen geen geduld meer hebben. Voor dat kleine karweitje laatst aan de keuken en de badkamer rekenen ze me maar eventjes zeventig pond!"

„Maar u krijgt toch binnenkort rente binnen?" vroeg Marjorie, terwijl ze de drukknopjes van haar moeders japon vastmaakte.

„Welnee... die krijg ik juist niet... ze zeggen, dat die dingen niets meer waard zijn of voorloopig niet uitbetalen of zoo iets... Och, dat ik toch niet wat meer verstand heb van zaken doen. Maar het komt er nu op neer, dat ik voor Juli niets, hoegenaamd niets krijg! En ik heb ook geen enkel sieraad meer over, dat het verkopen waard is. En we moeten toch te eten hebben? Het is gewoonweg verschrikkelijk en ten einde raad heb ik aan Sir Anthony geschreven, of hij me het geld misschien zoo lang leenen wou. Ik heb hem wel nooit gezien, maar hij was erg goed met je armen vader, al was hij een heel stuk jonger. Toen hij nog op school ging, nam je vader hem op vrije dagen wel eens mee, omdat hijzelf zoo weinig bezoek van zijn eigen familie kreeg. Nou, ik heb hem precies geschreven, hoe we ervoor stonden... en dat ik hem in Juli alles terugbetalen kon... en... nu heb ik nog geen antwoord!"

„Wat hondsche! Hè, als ik hem maar kende, dan rammelde ik hem eens flink door elkaar, als ik hem zag. Maar kom... wie weet... u kunt nog best een brief krijgen voor dat het morgenochtend is."

„Morgen is het te laat. De deurwaarder zou vandaag komen," zei mevrouw Masters.

„Deurwaarder? Wat is dat voor iemand? Wat voert die uit?"

„Och kind, dat zijn zulke verschrikkelijke mensen, die leggen beslag op je boeltje en stellen dan een bewaarder aan, die net doet, of alles van hem is en als je dan nog niet betaalt, dan verkopen ze je heele bezit... O, wat zou dat een schande voor ons zijn... om nooit weer bovenop te komen!"

„Hoor nu eens hier, moedertje... hoeveel hebt u alles bij elkaar in huis?"

„Vijftien pond..." jammerde mevrouw Masters.

„Nou, dan weet ik wat. Ik zal mijnheer Merton oppellen... uw notaris... en hem zeggen, dat we tien pond dadelijk betalen kunnen en de rest bij maandelijksche aflossingen... en hij kent die deurwaarders wel en zal zijn best wel doen, dat het voor ons in orde komt... Ja, dat zal ik dadelijk maar doen!"

Ze snelde weg en Ellen, de goedige, maar domme dienstbode, kwam binnen.

„Ellen," zei mevrouw Masters, erbarmelijk snikkende, „de deurwaarder komt vandaag. En die brengt natuurlijk nog een paar man mee en die lui zijn altijd zoo ruw en onbehouwen... en die zullen wel beginnen met alles op te eten, wat ze in de keuken vinden..."

„Nou, dan ga ik gauw naar beneden, mevrouw en berg de rest van onzen schapenbout achter slot!"

„Dat geeft toch niets, Ellen, want ze breken alle kasten en deuren toch open!"

„Nee maar... is het toch waar, mevrouw... zijn er zulke brutale lui op de wereld?"

„Ze komen om twaalf uur en ik ben er bang voor, dat ze zelfs onze bedden en kleeren mee zullen nemen... in elk geval, alles wat er maar van eenige waarde is."

„Maar dan ga ik meteen..."

Op dat oogenblik kwam Marjorie, rood van opgewondenheid, binnenstormen.

„Hij zal zijn best doen, moedertje! Hij zal alles doen om ze nog tegen te houden! O, als hij nu nog maar op tijd is!"

„Och..." trachtte mevrouw Masters zich en haar dochter te troosten. „Deurwaarders zijn op slot van zaken toch ook menschen. Ze hebben ook vrouw en kinderen. Ik denk toch nog wel, dat als we eens met hen praten en hun vertellen, hoe we de heele schuld best af kunnen doen, als we maar een beetje tijd krijgen, dat ze misschien nog wel willen luisteren. Zou jij dat kunnen, liefste?"

„Natuurlijk, moedertje... al moest ik voor ze op m'n knieën liggen! Ik wil alles voor u doen, schat!"

Op dat oogenblik werd er hard gebeld en Marjorie drukte zich angstig tegen haar moeder aan. De vijand was gekomen!

Toen Sir Anthony Gore de bel van het huis van wijlen mijnheer Masters luidde, voelde hij een groot zelfverwijt. Toch had hij zich niets anders te verwijten, dan dat hij niet toevallig precies dáár was geweest, waar men hem verwacht had. Maar toen hij den brief van mevrouw Masters nagezonden kreeg, had hij terstond een groot medelijden met haar gevoeld. En hij besloot dadelijk om persoonlijk niet alleen zijn megevoel te gaan betuigen, maar ook de verlangde hulp te brengen. Zijn gedachten waren teruggegaan naar zijn kostschool en de blijdschap, die hij steeds ondervonden had, als mijnheer Masters hem was komen bezoeken en meegenomen had op vrije dagen, als zijn kameraden familiebezoek kregen, wat hem zoo zelden gebeurde.

Het duurde lang, voordat hem werd opengedaan en toen een dikke dienstbode in een gedrukt katoentje hem opendeed en meteen gillend voor hem wegliep, alsof hij een wild beest was, stond hij stom van verbazing in de kleine hal rond te kijken.

Even later verscheen er uit de gang een jong meisje in een blauw japonnetje en met weelderig blond krullend haar. Ook dat meisje scheen erg zenuwachtig te zijn, want ze kwam gejaagd naar hem toe en greep hem bij zijn mouw beet.

„Toe, heb toch een beetje medelijden met ons!" riep ze uit.

„Ik verzeker u..." begon hij geruststellend, maar ze hief haar handje op en zei: „Nee, wacht u even en luistert u nu eens eerst naar wat ik u te vertellen heb!"

Ze keek even rond en trok hem dan nog steeds aan zijn mouw in een klein, sjoel gemeubeld kamertje binnen, waarvan ze de deur sloot. „U hebt toch zeker ook vrouw en kinderen? U bent toch ook een mensch, niet waar? Ik zal u onze heele geschiedenis eerst vertellen!"

Sir Anthony begon bang te worden voor haar verstand en meende, dat het wel het beste zijn zou, om haar rustig te laten uitpraten, te meer, omdat hij haar er zoo schattig vond uitzien. Haar gezichte was doodsbleek en ze had tranen in de oogen en haar handen beefden. En ondanks dat bleef ze schattig.

„Kijkt u eens, hier hebt u tien pond... dat is alles, wat we op het oogenblik hebben. We hebben den notaris ook al opgebeld, dat we het u zouden geven, als u maar weg wilde gaan. Maar hij zei, dat hij de zaak wel voor ons in orde zou brengen. Hij zei tegen me, dat u als deurwaarder nu eenmaal niets anders kunt doen dan uw plicht... maar dat kan ik zoo maar niet gelooven. Als ik een man was, dan ging ik liever dood, dan het huis van andere menschen zoo maar binnen te dringen en ze doodsbenauwd te maken."

„Maar ik heb toch gescheld?" wierp Sir Anthony tegen.

„Ja, dat weet ik wel, maar als we niet opengedaan hadden, dan hadt u de deur opengebroken. Moeder weet alles van deurwaarders af en ze heeft het zelf tegen me gezegd. Ze zegt, dat u onze kleeren en al het eten en verder alles, wat er in huis is, zult meenemen, al hebben we u dan ook nooit

iets kwaads gedaan. Is dat nu rechtvaardig? Is dat nu een manier van doen?"

„Nee, dat denk ik ook niet," zei Sir Anthony. Hij had haar nu eigenlijk dadelijk moeten vertellen, wie hij was en dan zou ze wel kalmer geworden

zijn en hem als een nette jonge dame twee vingers toegestoken hebben en over het weer zijn gaan praten. Maar hij voelde, dat hij haar dan ook onmogelijk geld te leen kon bieden en het meisje scheen nog zoo kinderlijk onnoozel, dat hij meende wel een grapje te kunnen uithalen.

„Ik heb geen vrouw en kinderen," zei hij om haar op dat punt niet in onzekerheid te laten. „Maar ik heb nog wel een hart, al ben ik dan een deurwaarder."

„O... wat bedoelt u daarmee? Willen ze dan heusch geduld hebben en wilt u die tien pond dan vast meenemen en daarmee voorloopig tevreden zijn?"

„Nee, dat zal, denk ik, niet gaan." „Maar u zult onze meubels en zoo toch niet meenemen?"

„Neen, dat ook niet... als we ten minste tot een vergelijk kunnen geraken."

„En hoe hoog loopt de schuld dan wel precies?"

„Vijf en zeventig pond," antwoordde Marjorie bevend.

„Hebt u de rekening bij u? Die moet ik noodzakelijk hebben."

„Ja... hier hebt u haar!"

Hij las de rekening nauwkeurig na.

„Hm... ja... wel toevallig... maar ik heb dat bedrag niet liggen... eigenlijk voor van den zomer..."

„Ja... dat is vreemd... Ik hoop, dat u een prettige vakantie hebt! Waar bent u van plan heen te gaan?"

„Ik zou wel nergens heen willen gaan, als u zoo vriendelijk zoudt willen zijn het van me te leen te nemen," zei hij, zich met moeite goed houdend.

„O, wat bent u een schat van 'n man!" riep ze uit en hij dacht een oogenblik werkelijk, dat ze hem om zijn hals zou vallen. Maar ze bedacht zich en vervolgde: „Nee... nee... dat gaat toch niet... Ik weet zelf hoe akelig heet het 's zomers in Londen is... wij kunnen nooit uitgaan... en... voor uw kinderen zou het toch al heel slecht zijn."

„U vergeet, dat ik geen kinderen heb!"

„Zoudt u... zoudt u het dan heusch... willen doen?"

„Ja, heusch. En als u het goed vindt, dan ga ik nu maar dadelijk, om het voor u in orde te brengen en dan ben ik met een half uurtje met de kwitantie terug."

„Ik weet niet, hoe ik u bedanken moet... Maar zegt u me alleen nog dit eene ding... U bent toch eigenlijk heeltemaal vreemd voor ons! Hoe komt u er toe, om zooiets voor ons te willen doen?"

„Och, ik zie niet graag ongelukkige menschen. Misschien 'n magere reden, maar het is er toch een!"

„Het is een heel mooie reden!" zei Marjorie overtuigend, en in haar dankbaarheid keek ze hem nu eigenlijk eerst eens goed aan en toen kwam de gedachte bij haar op, dat deurwaarder wel een heel voordeel baantje moest zijn, als die zulke fijne kleeren en diamanten manchetknopen konden dragen. „En nu moet ik u op mijn beurt vertellen, om welke reden ik het van u aanneem. Het is voor moeder. U hebt me wel gezegd, dat u geen vrouw en kinderen hebt, maar u hebt toch een moeder en dan kunt u mijn reden toch ook wel begrijpen, nietwaar?"

„Ik heb een moeder," antwoordde hij, „en dus begrijp ik wat u meent. Ik zal dus maar even gaan en ben zoo terug!"

Hij stak haar zijn stevige gebruinde hand toe en zij nam die dankbaar aan.

Met een hoog kleurtje en glinsterende oogen holde Marjorie naar haar moeder, die ze bezig vond een lijstje te maken van haar kleeren met behulp van Ellen.

„Schei daar maar mee uit, moedertje," riep ze,

haar het potlood uit de handen nemend. „Hij is de liefste, schattigste man van de heele wereld!”

„Wie dan toch?” vroeg mevrouw Masters met een glans van hoop in haar oogen.

„Wel... die deurwaarder! Hij zal ons het geld leenen, om die rekening te betalen!”

„Maar lieve kind, waar zit je verstand nou? Dat doen deurwaarders immers nooit! Ze halen alleen maar geld! Hoor je, Ellen, wat miss Marjorie daar zegt? Ze is bepaald ziek van overspanning. Geef haar wat te drinken!”

Marjorie begon zenuwachtig te lachen, en Ellen klopte haar kalmeerdend op haar schouder. Zoodra ze wat bedaard was, vervolgde ze echter met den meesten ernst:

„Die deurwaarder zal ons zeventig pond leenen, omdat hij iemand is, die geen ongelukkige menschen zien kan. Dat zegt hij zelf! En hij wil er zijn zomervacantie voor opofferen!”

„Maar kindje, dat kan toch onmogelijk waar zijn? Hoor eens, iemand moet je verschrikkelijk voor den gek gehouden hebben! Waar is die man op het oogenblik? Ik zal zelf wel eens met hem praten!”

„Hij is heengegaan om het geld te betalen,” zei Marjorie, ondanks alles op haar nieuwen vriend vertrouwend.

„Goeie genade! Dan betaalt hij zeker met een valsche chèque en komen we nog in de gevangenis terecht!”

„Maar zooiets doet hij vast en zeker niet!” zei Marjorie beslist.

„Vast en zeker wél! Hoe kan het anders? Hoe kan iemand, die voor zijn brood moet werken, zoo maar zeventig pond aan een meisje geven, dat hij nog nooit gezien heeft, als hij niet.... O, Marjorie, je bent toch niet te aanhalerig geweest?”

„Ik? Heelemaal niet, moeder. Maar ik zou hem anders best hebben willen zoenen!”

Er werd gebeld en Ellen ging kijken, wie er was.

„Ik wou, waar Ellen bij was niet zeggen, wat ik eigenlijk dacht,” vervolgde mevrouw Masters, „maar ik denk, dat hij een inbreker is. Hij kan je best aan de telefoon hebben hooren zeggen tegen mijnheer Merton, dat we vijftien pond in huis hebben. Ik heb altijd wel gezegd, dat een telefoon heel gevaarlijk is om afgeluisterd te worden!”

Marjorie wist er niets op te zeggen en even later kwam Ellen binnen.

„Nou is het toch wel zeker de deurwaarder. Hij is het dit keer zelf. De vorige was maar een bediende, denk ik.”

„En... heeft hij de kwitantie meegebracht?” vroeg Marjorie.

„Maar het is heel iemand anders, miss.... Ik heb hem ook al gezegd, dat er iemand van hem geweest was, maar hij zegt, dat hij altijd zelf komt en er geen bediende op na houdt!”

„Nou, wat heb ik je gezegd!” riep haar moeder uit, „Ellen, tel eens gauw, hoeveel paraplu's er in den bak staan en kijk of die van mijn man er nog is.... die met den zilveren knop! Ik zal dien deurwaarder zelf wel in de eetkamer ontvangen.”

Even later hoorde Marjorie haar moeder in gesprek met iemand, die een ruwe en harde stem had en brutaal schreeuwde. Ze ging naar de trapleuning toe en hoorde aandachtig naar wat beneden gezegd werd. Maar

de smeeingen van mevrouw Masters schenen niet zulk een gunstig onthaal te vinden als de hare en om haar moeder zoo mogelijk bij te staan, ging ze naar de hal, waar Ellen bij den paraplu-bak stond.

„Hij heeft nog niets meegenomen,” zei Ellen. „Hij doet maar niets dan zeggen, dat hij zijn plicht moet doen!”

„Die man vanmorgen sprak heelemaal niet over plicht,” zei Marjorie. „Maar hij zou alles toch net zoo goed meegenomen hebben.”

Ellen gaf geen antwoord en trok zich naar de keuken terug. Marjorie was blij, dat ze alleen was. Ze voelde zich opeens erg jong en hulpbehoevend en durfde niet naar hare moeder toe te gaan, om te kijken, of ze soms helpen kon.

Voor de deur hield een taxi stil en toen er gescheld werd, deed ze zelf open. De jonge man van zoeven kwam haar glimlachend tegemoet met zijn hoed in de hand. Dat was haar te erg en ze brak in tranen uit.

„Niet huilen, jonge dame,” zei hij lachend. „Ik ben geslaagd!”

Maar haar tranen lieten zich niet terugdringen en ten slotte bood de deurwaarder haar heel beleefd een zijden zakdoekje aan, toen ze haar eigen blijkbaar niet vinden kon. Het zakdoekje van den deurwaarder was heel zacht en rook naar een of ander verrukkelijk fijn parfum.

„Dacht u heusch, dat ik niet meer terug kwam?”

„Ja,” snikte Marjorie. „Moeder zei, dat deurwaarders nooit geld te leen geven en dat u dus wel een bedrieger zijn moest.”

„Dat ben ik ook,” antwoordde hij lachend, „maar niettemin heb ik de eer gehad u geld te mogen leenen.”

„En hebben ze het geld aangenomen? Is het nu in orde?” vroeg ze met haar betraande oogen naar hem opziende.

„Hij griste het me bijna uit mijn handen,” zei hij. „Zoudt u nu de kwitantie aan uw moeder willen geven en haar vragen, of ik haar soms even spreken mag?”

„Moeder? Och, die is toch zoo in de war. Ze is daar binnen met een anderen deurwaarder.”

„Dan is er geen oogenblik te verliezen,” zei hij met een moeilijk bedwongen lachje. „Toe, brengt u me er maar dadelijk heen.”

Zijn stem klonk zoo rustig bevelend, dat Marjorie geen oogenblik aarzelde. Ze deed de deur van de eetkamer open en zag tot haar verwondering, dat de deurwaardersbediende recht op haar moeder toetrad en haar de hand reikte.

„Mag ik me even voorstellen?” zei hij beleefd. „Mijn naam is Anthony Gore. Ik kreeg uw brief erg laat, ben zelf hierheen gekomen om verklaringen van mijn zwijgen te geven en had het genoeg dit zaakje even voor u te regelen. Als u nu met uw dochter naar boven zoudt willen gaan, dan zal ik het met dezen man wel verder even afmaken.”

Maar mevrouw Masters bleef in de gang wachten, tot de deurwaarder even later met een onhandigen groet het huis verliet.

„Maar wie is dat nou?” vroeg Marjorie fluisterend.

„Wel, heb je dat niet gehoord. Sir Anthony immers. Ja, nu herken ik hem wel van een oud portret!”

„Oh.... maar wat heb ik me dan aangesteld!” kreunde Marjorie.

„Heelemaal niet, kind.... Als iemand schuld heeft, dan is hij het zelf en dan zal hij er zijn excuus wel over maken.”

Ze bleek gelijk te hebben. En hij maakte zijn excuus zelfs zoo goed, dat het mevrouw Masters onmogelijk was hem vergiffenis te weigeren. En na de noodige lofprijzingen van Marjorie sprak hij nog een poosje met groote waardeering over haar man, zoodat ze tot tranen geroerd werd en eindelijk zei:

„Na zijn dood hebben we nooit een echten vriend meer gehad, en daarom.... kan ik onmogelijk uw vriendelijk aanbod afwijzen. Als u me maar niet hebzuchtig of schrapperig vindt!”

„Zoo bekijk ik de zaak heelemaal niet, weest u daar gerust op!” verzekerde hij stellig.

„En zult u ook geen verkeerde opvatting over Marjorie hebben?”

„Ik mag u nog niet zeggen, hoe ik over haar denk, maar het zijn in elk geval heel vriendenschappelijke gedachten.”

Ze waren zoo vriendschappelijk, dat hij ze niet lang voor zich hield, maar ze op een mooien zomermorgen, met toestemming van haar moeder, aan Marjorie zelf vertelde.

„Ik heb je van het eerste oogenblik af, dat je je handje in de mijne legde, lief gehad,” zei hij ernstig. „Je was toen bang voor me, niet Marjorie? Maar nu niet meer wel, al kom ik.... alles van je halen?”

Ze keek hem aan en die eene blik zei hem alles.

„Je schijnt nog al veel op te hebben met den sterken arm der wet,” zei hij lachend, „maar als je er los van wilt komen, dan zul je je schulden moeten betalen!”

Het was een vrij raadselachtig gezegde, maar zij begreep het toch volkomen en toen hunne lippen elkander raakten, wist ze, dat ze haar schuld betaald had.

Juffrouw Mevrouw roseart.

De pluimveetentoonstelling te Axel, die aldaar van 24—28 Dec. werd gehouden, mocht zich evenals alle andere tentoonstellingen in onze provincie in 'n flinke belangstelling, zoomel van de zijde der inzenders, als van de bezoekers, verheugen. 1e prijs Witte lohorn haan. Fig. de heer J. A. Breepoel, Axel.

Van de weinige sneeuw, die in onze provincie gevallen is, heeft de jeugd reeds volop genoten. Een kiekje van de glijdende jeugd te Goes.

Zeeuwsch

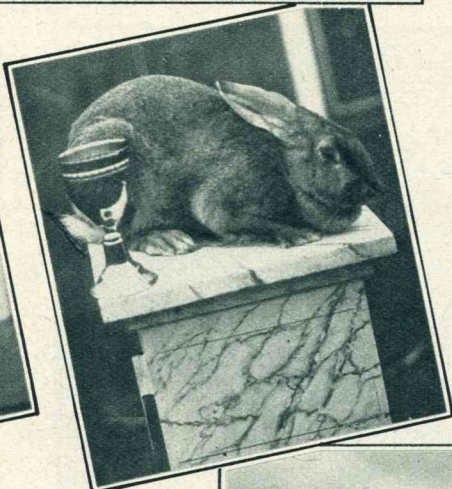
Mooiste konijn van de tentoonstelling te Axel. Haaskleurige Vlaamsche Reus, voedster. Fig. R. Jansen te Axel.

De slee werd even voor den dag gehaald.

1e prijs Plymouth Rocks haan. Eigenaar Mr. Loof te Axel.

Bie ons op 't durp

A je zò mie ol die feesdaegen bie mekaore bie de schouwe zit, dan 'oor je zò 's effen wat! Wà mò je noe anders doe, dan mae zò 'n bitje klesse, ee?

Z' èn op Scheevekerke 'n nieuwen domenee be-roepen, en dà gong dae nie al te best. Ze kusten d'r mae gin kriegen, liek à ze d'r een wouën èn.

En noe mò je weten, 'oe à ze dat deejen. D' ouwerliengen gongen uut de kerke, à t'n an't preeken was. Z' an 'n pael en 'n 'aemer bie d'r, en dan liepen ze zò verre wig, tot à ze 'um nie mi kusten 'ooren, en dae sloegen ze den pael in de grond.

Dà deejen ze bie elken domenee, die dae kwam, en die z'n paeltje 't verste van de kerke afstieng, die zòu ze nemen. Mae 't was nooit varre 'enog.

Jaet, j' ei toch aerige diengen. Mie de keuningin òk, dat 'ei Jaepik Visser, den veldwachter m'n 's verteld. Toen was t'n pelisieagent in de stad, mò je begriepen, en toen 't oag waeter was, kwam de keuningin kiekeen, zonder dat iemand t'r wà van wist.

Ze kwam op 't stad'uus, mae dae was niemand as Visser, en die most d'n burregemeester gaen 'aelen.

Laeter kwam t'n den diekgraef tegen, en den diejen zee: È Visser, was jie toch nie benauwd, toen je zò ineens tegenover de keuningin stieng?

È hò neent, zee Visser, ik zeg ik: je lieken glad nie op 't perret dat in de raedzael 'angt, glad nie!

Zò, zee ze, vin jie dat? Mae ik kenne ik joe wè.

Jie 'eit ommers vroger op Schaerenberg veldwachter 'ewist? Net, zee Visser, dà bin 'k.

È hò menschen toch, zee de diekgraef, en 'um gloafde 'n 't noch òk.

Dà bin toch diengen, ee?

Kwà, mae 'k schee d'r uut. Me zum mie 't nieuwe jaer alles is gaen uutkellevèn, dà mò zò 'ebeuren, dà begriep je wè. En daevoe gaet de penne wee in de spinnè, en tot kommiende weeke!

PIER VAN 'T HOF.

Nieuws

Havenrust.

Foto van 't officieele afscheid van den heer van der Welle als leeraar van de Christelijke Kweekschool te Middelburg.

Het mooie oude Raadhuis van Sluis, dat vooral ook in den zomer veler belangstelling trekt, als vele premedelingen Sluis bezoeken.

Op de pluimveetentoonstelling te Middelburg, die aldaar van 24—27 December werd gehouden, trok ook de inzending van den heer J. de Vos uit Zaamslag, bestaande uit een fraaie collectie opgezette dieren, de algemeene aandacht. Foto van 'n gedeelte van dezen stand.

Zeeuwsche Omroep

Hallo, hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Middelburg, dat de nieuwe provinciale almanak verlucht zal zijn door de herdenking van bekende mannen in Zeeland. Wij vinden dat men altijd zoo min mogelijk van lucht moet spreken, wanneer men begint bij het onderwerp: „eigen roem“.

Uit Ierseke seinde men ons, dat bij een inwoner eenige konijnen gestolen zijn. Het is der politie wel gelukt, de konijnen, maar nog niet de dieven te vinden. Het vangen van konijnen is ook in bedoelde gemeente gemakkelijker dan het grijpen van dieven.

Te Kloetinge is van de rommelpotmuziek een geluidsfilm gemaakt met de bedoeling deze binnenkort in de voornaamste bioscopen van ons land te vertoonen. De maatschappij tot voorkoming van zenuw-aandoeningen heeft ons verzocht het publiek alvast te waarschuwen.

Men meldt ons uit Breskens, dat de plaatselijke zangvereniging zingend afscheid heeft genomen van haar beminden directeur. Wat zou het leven veel prettiger worden, wanneer ieder vaderlander bij het vertrek van zijn dierbaren en kennissen de gewoonte van de Breskensche zangvogels overnam!

Een boer te Dreischor is officieel geverbaliseerd wegens dierenmishandeling. Hij had zijn haan gebruikt als vogelverschrikker en 't dier aan zijn poot vastgezet. Het geschrokken gemeentebestuur is nu van plan, ook het haantje van den toren te laten halen.

De gemeenteraad van Wolfaartsdijk heeft het gebruik van klapstoeltjes in de autobussen weer toegestaan. De vroede vaderen zijn thans zeker op de hoogte met de werking van de verraderlijke dingen, waar je zoo onverwachts naast zit.

Te Aardenburg is 's morgens vroeg bij iemand f600 gestolen; des avonds vond het slachtoffer zijn geld echter weer in de briefvenbus terug. 'n Gelukkig land waar 't geweten der dieven tegen den nacht ontwaakt.

Onze correspondent te Breskens seint ons, dat de directie van de suikergoedfabriek tot den bitteren maatregel van loonsverlaging moest overgaan. 't Is niettemin een fortuintje, dat in dit geval de middelen tot verzoeting als 't ware voor 't grijoen liggen.

Een veearts heeft te Zuidzande twee personen geverbaliseerd, die hun varken niet in een officieel slachthuis, maar op hun eigen houtje om zeep gebracht hadden. De Middelburgsche rechtbank wilde echter niet tot vervolging overgaan. Hulde aan onze Justitie, die terecht meent, dat men tegenover zwijnen niet zooveel complimenten behoeft te gebruiken.

Tot de volgende week, dames en heeren!

Aan het mekelijksche werk.

ADELBODEN BERNER OBERLAND

1400 M. boven zee

Kuur- en Sportplaats van den 1en rang
Winterzon - Mild hooggebergte klimaat

IDEAAL SKIGEBIED - NIEUWE SLEDEBAAN - MEERDERE IJSBANEN
Gezelschapsleven - 17 Hotels - 1500 bedden - Minimumprijzen Frs. 9.- tot 18.-

Prospecti en inlichtingen door het Verkeersbureau Adelboden en de Reisbureaux in Nederland

HET ZONNELAND BRÜNIG-HASLIBERG

1100 M. boven Zee. Berner Oberland. Autopost af Brünig. Schitterend Ski-land. Orkest.

PENSIONPRIJZEN FR. 9.— TOT FR. 13.—

Prospectussen door de Hotels: Alpenruhe, Schweizerhof, Bären Hohfluh, Hotel Bellevue en Kurhaus Reuti

SCANFS

bij Zuoz, 1660 M.
Ober Engadin

Zonnig wintersport- en herstellingsoord, prachtige skivelden. Uitgangspunt voor alle tochten door het Ober Engadin. Pensionprijs Frs. 9.—. Referenties in Holland. Prosp. door de Verkeersvereniging

INNER AROSA

SPORT-HOTEL
PENSION-HOLD

Bij de Ski- en IJsvelden. Zonnige ligging. Kamers met stroomend water. Voortreffelijke keukens. Zorgvuldige bediening. Billijke prijzen.

LENK BERNER OBERLAND

1100 M. b. Z. Ideale wintersportplaats van den 1en rang. Prachtige Skivelden

SPORT-HOTEL WILDSTRUBEL

Familie-Hotel. Mooi, zonnig gelegen. Alle comfort. Kamers met str. water en badk. Mooie ijs- en lugebaan. Attracties. Pension incl. verwarming vanaf frs. 12.—. Prospectus. E. BURKHALTER

KUNSTGEBITTEN

f 50.— of f 70.—

Absoluut pijnloze behandeling
Betaling desgewenscht in termijnen vanaf f 1.— per week zonder vooruitbetaling. Ook voor Ziekentondsleden

Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam

Geopend van 9-3 en 6-8 uur
Telefoon 51943

1 minuut van het Station D. P.

Voor Delft: Markt 79

Voor Pernis: J. Biesheuvel, Julianastraat 31

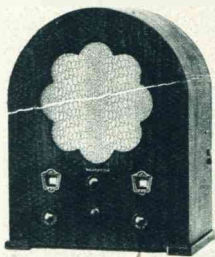
Voor Charlois: Boerg. Vliet 79

Voor Tuindorp Vroonwijk: A. G. Versteeg, Strevelsweg 2 (bovenhuis)

Sensatie!

Prijsverlaging

SILVERTONE RADIO

Vóór de daling Eng. Pond

Thans f 145.—

f 175.—

Compleet geplaatst met ingebouwde 4 pol. luidspreker. Verlichte afstemschalen. Gratis demonstratie

VONBURG

Weeste Wagenstraat 17
Noordmolenstraat 45

Telefoon 13703

Betaling vanaf f 10.— p. maand

Zou hij de boodschap verstaan hebben?

Eén kans tegen tien... een sneltrein is zoo gauw voorbij!

Wanneer u zeker wilt zijn, dat uw boodschap verstaan, verwerkt en begrepen zal worden, vergenoeg u dan niet met haar uit een sneltrein te roepen. Zeg haar daár, waar uw toehoorder rustig kan luisteren.

Zeg uw boodschap in de periodieke pers. Dit is de beste gelegenheid van den modernen tijd om uw toekomstige klanten in een stemming te treffen, waarin zij uw pleidooi rustig kunnen verwerken. En de eenige manier, waarbij gij zeker zijt, dat ieder, dien gij uw boodschap toeroept, haar zal verstaan en begrijpen.

ADVERTEER IN PERIODIEKEN

DE EEN OF MEER MALEN PER WEEK OF PER MAAND VERSCHIJNENDE BLADEN

GEEF UW ADVERTENTIE EEN LANGER LEVEN

VERENIGING DE NEDERLANDSCHE PERIODIEKE PERS

Hoe ik op 60-jarigen leeftijd van mijn rimpels bevrijd werd en er in geslaagd ben 20 jaar jonger te schijnen

Ik heb den leeftijd van 60 jaar bereikt, den leeftijd, waarop de vrouw niet meer poogt aantrekkelijk te schijnen. Maar ik heb den lust gehad, uit pure curiositeit, het resultaat van Crème Tokalon, voedsel voor de huid, de beroemde Parijsche crème, te probeeren op mijn gerimpeld en door verschillende weersinvloeden bedorven gezicht. Stelt U zich mijn verrassing voor, toen men mij na de behandeling van één maand zeide: „U wordt jonger.” Aangemoedigd door deze opmerking ging ik met dit middel door en na vijf maanden stond ik verwonderd, en allen die mij zagen, getuigden, dat ik er uitzag als een vrouw van 40 of 45 jaar. Mijn teint is frisch en verrukkend lichtroze en ik heb bijna geen teekenen van rimpels. Dat is wonderlijk.

Hiernaar te oordeelen zouden er, als alle vrouwen alleen Crème Tokalon, voedsel voor de huid gebruikten, geen oude grootmoeders meer zijn.

N.B. De schrijfster van bovenstaanden brief wenscht, dat haar naam niet gepubliceerd wordt, maar de originele tekst ligt ter inzage. Wij garandeeren voor 10.000 gulden, dat Crème Tokalon, voedsel voor de huid, de weldadige en buitengewoon voedende bestanddeelen bevat, die de bekende specialisten als onmisbaar voor uw huid verklaren, om deze blank, frisch, krachtig en zonder den minsten rimpel te behouden. Gebruik Crème Tokalon, voedsel voor de huid, rose kleur, des avonds vóór het gaan slapen, en de witte crème des morgens. Gij zult verwonderd zijn over de verbetering, zelfs na één nacht. Gunstige resultaten worden gegarandeerd of het betaalde gerestitueerd.

GRATIS. — Tengevolge van een speciale overeenkomst met de fabrikanten, kan iedere lezeres van dit blad na een nieuwe Coffret de Beauté de Luxe verkrijgen, bevattende de volgende producten: een tube Crème Tokalon Biocel, voedsel voor de huid, rose kleur, 's avonds voor het naar bed gaan te gebruiken, een tube Crème Tokalon, witte kleur (niet vet) voor den dag, een doos Poeder Tokalon, poeder de riz met schuimcrème (vermeldt de gewenschte kleur), alsook monsters van vier gangbare kleuren poeder. Zendt 30 cents in 5 postzegels van 6 cents voor porto-, verpakkingskosten enz., aan de Firma B. Meindersma. Afd. 8A Westerbaenstraat 154-158, Den Haag.

Bent U in Kersttijd in gewicht toegenomen?

De vele lekkere gerechten en zoetigheden van den Kersttijd maken, dat het voor de meeste menschen onmogelijk is een zeer onwelkome gewichtstoename te vermijden — onwelkome vooral in dezen tijd, waar het erom te doen is de mode te volgen en slank te zijn!

U moet er daarom dadelijk voor zorgen, die overbodige kilogrammen weer kwijt te raken. Gebruik „Facil”, dat is een betrouwbaar, goedkoop en tevens — wat niet te dikwijls gezegd kan worden — een absoluut onschadelijk vermageringsmiddel.

Facil-pastilles zijn verkrijgbaar in de apotheken en drogisterijen à f 3.— per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken. Gebruiksaanwijzing, tabel van normaal gewicht en referentiën van personen, die door het gebruik van Facil-pastilles slank geworden zijn, zijn aan iedere buis toegevoegd.

Galsteenlijders!

Mevr. van Ooijen, Javastr. 225, Den Haag, schrijft over „ANTIFELLIN”: „...ik wou, dat ik nu middel 4 jaar eerder had geweten: wij hebben de steenen nu in een flesche.” Vraagt gratis brochure bij fa. J. DWARSHUIS, Jacobijnestraat 13e, Groningen

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

HET GEHEIM VAN DE SPOOKCEL

DOOR JOHN D. CLAVERTEN — COMPLEET VERHAAL

Mr. White, de procureur van den Staat New-York, zat met mr. Greer, den gevangenisdirecteur en Dr. Gould, in de bestuurskamer van de „Sing-Sing“-gevangenis.

„Zoals ik zeg,” hernam mr. White, na eenige oogenblikken nadenkend te hebben gepauzeerd, „ben ik overtuigd dat onze vriend Steele de moordenaar is. Hij is de man, die het laatst in mrs. Hunt's gezelschap is gezien, niet verder dan een halve mijl van de plaats, waar zij denzelfden avond nog een gewelddadigen dood vond. Onze vriend ontkent dat nu wel, maar zoowel de kleur van zijn costuum als zijn hoed en zijn gestalte, stemmen nauwkeurig overeen met het signalement, dat de getuigen die mrs. Hunt op dat uur met een man hebben zien wandelen, hebben opgegeven. Als het alleen van mij afhing, zond ik hem zonder den minsten gewetenstwijfel naar den elektrischen stoel.”

„En ziet u geen kans om een bewijs te construeeren?” informeerde de gevangenisarts.

„k Zie er wel kans toe met de aanwijzingen die we bezitten, maar de bewijsvoering is zwak. Zoo zwak, dat ik er niet aan twijfel, of het zal mr. Hamilton, Steele's verdediger, gelukken de jury tot een vrijsprekend vonnis te bewegen. Wat er aan het bewijs ontbreekt, is met enkele woorden gezegd: een beëdigd getuigenis van iemand die den moord heeft zien plegen of... Steele's bekentenis. Een getuige hebben we niet, dus schiet ons niets anders over dan den man een bekentenis te ontwringen.”

„En dat zal u vermoedelijk niet zoo gemakkelijk gelukken, mr. White,” verzekerde de gevangenisdirecteur. „Ik heb Edgar Steele herhaaldelijk geobserveerd en dan kreeg ik den indruk van een man, die weet wat hij wil en zich niet gemakkelijk van het pad zal laten verdringen, waarop hij zich eenmaal begeven heeft. Schuldig of onschuldig, hij heeft een vasten wil en hij is zoo hard als een steen.”

„Onvermurwbaar en onaandoenlijk,” bevestigde de dokter met nadruk. „Ik heb hem gadeslagen toen hij met de verslagene werd geconfronteerd; hij keek het verminkte slachtoffer even rustig aan alsof hij aan het bed van een levende stond en slechts een enkel oogenblik meende ik iets om zijn mond te zien trillen. En die trek was er geen van wroeging of angst, maar louter medelijden.”

„U is overtuigd dat hij geheel toerekenbaar is?” vroeg mr. White.

„Absoluut! Hij is volkomen normaal, zijn geest is even gezond als de mijne. Neigingen die hem tot den moord konden hebben aangezet, heb ik niet kunnen ontdekken, hij bezit evenmin misdadigen aanleg. Daarom...”

„Wel, ga verder, dokter Gould,” drong de Staatsprocureur aan, toen de ander aarzelend zweeg.

„Wel, daarom ben ik gaan twijfelen of hij wel als dader in aanmerking kan komen,” vervolgde de dokter. „De moord wijst op koel berekend overleg van een geraffi-

neerd misdadiger en dien indruk heb ik van Steele niet kunnen verkrijgen, mr. White.”

„Wel, dan is uw indruk recht tegenovergesteld aan den mijnen, dokter, dat is alles wat ik er van zeggen kan,” wierp de procureur hem schouderophalend tegen. „We kunnen echter op een indruk niet afgaan, de jury verlangt bewijzen en ik herhaal dat het daarom van het grootste belang is, den man een bekentenis te ontwringen. Maar... met welke middelen, heeren? Voor bedreigingen wijkt hij niet opzij, voor overreding is hij niet vatbaar, angst schijnt de man niet te kennen, en als we op zijn beter gevoel werken, blijft hij onaandoenlijk. Als we maar een middel hadden om hem zoo murw te maken, dat zijn zenuwen hem in den steek lieten, dan...”

„Wel, laten we 'm dan eens 'n paar dagen in de spookcel zetten, mr. White,” viel de directeur hem plotseling in de rede.

Verrast sprong de procureur op.

„Een prachtig denkbeeld, mr. Greer,” riep hij uit. „Edgar Steele in de spookcel; dom dat ik daar niet eerder aan heb gedacht. Als dat zijn zenuwen niet sloop, dan is de man harder dan ik zelf geloof. De spookcel, wel, dan is die verwenschte cel tenminste nog ergens goed voor. Een uitmuntend idee, mr. Greer, brengt u den man maar zoo spoedig mogelijk over en laat hem nauwlettend observeeren. Tenminste...” besloot hij aarzelend, „als de dokter geen bezwaren heeft.”

Dr. Gould haalde de schouders op.

„U weet dat ik die spookgeschiedenis als onzin beschouw, alles suggestie, veroorzaakt door dat verwenschte krantenbericht. Ik heb niets ongewoons in die cel kunnen bespeuren, ik acht haar even goed bewoonbaar als iedere andere cel.”

„Dan wordt de man onmiddellijk overgebracht,” besloot de procureur. „Stel me terstond op de hoogte als er iets bijzonders gebeurt, ik ben dan onmiddellijk bij u.”

Hij reikte den dokter en den directeur de hand en verliet met een voldanen glimlach de bestuurskamer.

De geschiedenis van cel no. 24, de spookcel, was een zeer geheimzinnige. Tot voor twee weken was er niets bijzonders in voorgevallen. Op dat tijdstip was zij bewoond door Pat Moore, een roodharigen Ier, die deel had uitgemaakt van een misdadigersbende en die terzake van een dubbel moord ter dood was veroordeeld. Men verdacht Pat Moore van het plegen van nog een groot aantal andere misdaden, maar hoeveel moeite men zich ook had gegeven, hem tot een bekentenis te brengen, alles was tevergeefs geweest.

Het overstelpend bewijs van zijn schuld aan minstens twee moorden had hemechter in de val doen loopen, de jury had

Mooi hoekje aan het Botkaplein te Arnhem.

Een blik over de Rietvelden in de omgeving van Hasselt

met algemeene stemmen het „schuldig” uitgesproken, waarop hij ter dood veroordeeld was. Een verzoek om gratie was door den gouverneur van den Staat New-York afgewezen en den dag nadat hem deze afwijzing was meegedeeld, zou de Ier naar de cellen der terdoodveroordeelden worden overgebracht.

Zoover liet de misdadiger het echter niet komen; toen de bewaarder den volgenden morgen cel no. 24 opensloot, zag hij dat de veroordeelde het doodvonnis reeds aan zichzelf had voltrokken. Twee dagen later was het gebeurde aan elken gevangene bekend, „Sing-Sing-News”, de gevangeniscourant, die door de gevangenen wordt geredigeerd en gedrukt, had er met enkele regels melding van gemaakt. Dit bericht beschouwde de gevangenisdokter als de oorzaak van wat weldra algemeen bekend en geloofd werd: het spookte in cel no. 24.

De eerste die na Moore's dood de cel betrof was William Clifton, een inbreker. Na een nacht in no. 24 te hebben doorgebracht, vroeg hij om een andere cel en toen hem deze geweigerd werd, verzocht hij den dokter te spreken.

„Dokter, u kunt erom lachen als u wilt, maar ik kan in deze cel onmogelijk slapen, het spookt er.”

„Wat?” vroeg de dokter verbaasd.

„Ja dokter,” hernam Clifton verlegen, „er is hier iets niet in orde. Ik ben niet bijgeloovig, maar als u me verklaren kunt waar hier die stemmen vandaan komen, zou ik misschien gerust kunnen zijn.”

„Stemmen, stemmen?” herhaalde de dokter met verwonderd gezicht.

„Stemmen, dokter. Op den dag hoor ik ze niet, maar 's nachts, als alles stil is, zijn ze duidelijk hoorbaar. Soms is het één stem, dan weer eens meer, maar het zijn en blijven stemmen. Ze fluisteren, nu eens zachtjes, dan weer dringend, maar altijd haastig, haastig. Woorden kan ik niet verstaan, maar het is om gek te worden, dokter. Geef me alsjeblieft een andere cel.”

Hoewel de dokter de schouders ophaalde, gaf hij den directeur last Clifton een andere cel te geven; er lag zoo'n angst in de oogen waarmee de misdadiger zijn verblijf rondkeek, dat hij vreesde dat de man een dwaasheid zou begaan, als zijn verzoek geweigerd werd.

Vervolgens werd no. 24 betrokken door John Gray, een recidivist, die zijn halve leven in de gevangenis had doorgebracht en den naam had voor dood noch duivel bang te zijn. Hoe volkomen vertrouwd ook met de cel, klaagde hij reeds na den eersten nacht in zijn nieuwe verblijf, dat hij slecht geslapen had en herhaaldelijk geritsel had gehoord. Niemand schonk aandacht aan zijn woorden, maar na den tweeden nacht verzocht ook hij den dokter te spreken: hij had het geheimzinnig geritsel thuis gebracht.

„Allemaal stemmen, dokter, 's nachts zit de heele cel vol stemmen en zuchten. Waar ze vandaan komen weet ik niet, maar in elk geval heb ik er genoeg van, zet me maar gauw in een andere cel. Ik wil niet langer lastig worden gevallen door dien grappenmaker, die hier zijn einde heeft gezocht.”

„Wat bliksem, spokerij en stemmen!” viel de dokter boos uit. „Allemaal

onzin. Dat gezeur moet uit zijn, begrijp je, no. 24? We kunnen niet aan den gang blijven, vandaag spookt het in no. 24, morgen in 70, dan in 120 enzovoorts. Dat verwenschte krantenbericht heeft jullie gek gemaakt. Je blijft in je cel, die is evengoed als elke andere, begrepen?” besloot hij barsch.

John Gray legde zich oogenschijnlijk bij dit besluit neer, maar den daaropvolgenden nacht irriteerde het geheimzinnig gefluister hem zoo hevig, dat hij in zijn angst den geheelen celinventaris met zijn krukje vernielde en tenslotte de deur begon te bombardeeren. De nachtbewaarders lieten hem uitrazen en toen hij uitgeput en een toeval nabij op den grond ineenzeeg, drongen zij met de revolvers in de vuist de cel binnen, boeiden den gevangene en brachten hem over naar de strafcel, een donker, ellendig verblijf, waarvoor iedere gevangenisbewoner terugdeinsde. John Gray bleek met de verandering zeer ingenomen; hij maakte het niemand lastig en hij sliep er gerust als een baby in de wieg.

Na dit voorval achtte de dokter het wenschelijk den Staatsprocureur op de hoogte te brengen. Cel no. 24 werd leeggehaald en elke vierkante centimeter van den vloer en de wanden onderzocht. Maar er kwam niets aan het licht dat de oorzaak van de geheimzinnige stemmen verklaren kon en hierdoor werden de dokter en de directeur bevestigd in de overtuiging, dat de heele geschiedenis berustte op angst en inbeelding. No. 24 was bewoond door een moordenaar die er zijn einde had gevonden; dus moest het er spoken.

De autoriteiten besloten de cel voorloopig niet te bezetten, de tijd, zoo geloofden zij, zou het zijne wel doen om die spookgeschiedenis te doen vergeten. Nu, een week later, bracht de spookcel den directeur op de gedachte, haar te benutten om Edgar Steele tot een bekentenis te brengen en nadat de Staatsprocureur en de dokter vertrokken waren, gaf hij last no. 81 over te brengen naar no. 24 en hem onder voortdurende observatie te houden.

Edgar Steele was met het gerucht dat het in cel no. 24 spookte, op de hoogte. Hij was niet bijgeloovig, maar toch betrad hij zijn nieuwe verblijf met een huivering en voor hij zich 's avonds naar bed begaf, onderwierp hij de muren, den vloer en zijn stroozak aan een nauwkeurig onderzoek. Hij vond niets ongewoons en legde zich op het vastgestelde sein ter ruste.

Een kwartier later werd het licht in de cel gedoofd en weldra sliep Steele in. Midden in den nacht werd hij wakker. Hij bleef in de duisternis en de stilte liggen staren en luisteren, totdat plotseling zijn aandacht getrokken werd door een zwak gerucht. Met een zucht van verrassing richtte hij zich over-eind en het volgende oogenblik kwam het hem voor, dat die zucht beantwoord werd. Een vreemde ontroering beving hem, toen hij onmiddellijk daarop fluisterende stemmen hoorde. Zij klonken haastig, afwisselend dreigend en smeekend en wisten van geen ophouden.

Edgar Steele voelde dat de angst hem de keel toekneep. Wat hij hoorde waren ongetwijfeld de stemmen van de slachtoffers van den moordenaar, geloofde hij. Plotseling overwon hij zijn angst en verwierp hij die belachelijke

veronderstelling, maar tegelijkertijd kwam het verlangen in hem op, het raadsel van de geheimzinnige stemmen te ontwarren.

Hij sprong zijn bed uit en schelde de bewaarders. Tot hun verwondering verzocht no. 24 hun het licht in de cel op te draaien en hoewel zulks eigenlijk tegen het voorschrift was, gaven zij aan zijn wensch gehoor, toen hij verklaarde de stemmen te hebben gehoord. Toen de cel verlicht was, zette Steele zich rustig op zijn bed en vermeed alle gerucht. Plotseling keek hij op: weer drong het gefluister tot hem door. Hij stond geruischloos op en verplaatste zich van den eenen hoek van de cel naar den anderen, totdat hij eindelijk verrast bleef stilstaan; op de plaats waar hij nu stond, klonken de stemmen het duidelijkst.

Opziende, liet hij zijn blik langs den muur en het plafond dwalen. Zijn oogen bleven rusten op 'n klein rooster, in den hoek van de cel tegen het plafond aangebracht. Het was het rooster van een koker, waardoor de cel versche lucht kreeg toegevoerd, en met een voldaan hoofdknikje greep hij naar zijn driepootig celkrukje. Hij kon het rooster gemakkelijk met de hand bereiken, maar het was zoo stevig bevestigd, dat hij het onmogelijk verwijderen kon. Na eenige vergeefsche pogingen gaf hij het op en na zich te hebben ontkleed, ging Edgar Steele, volkomen gerustgesteld, weer naar bed, stellig overtuigd dat hij het geheim van de spookcel eindelijk had achterhaald.

's Morgens om tien uur stonden dr. Gould en mr. Greer in cel no. 24.

„Je hebt ons te spreken gevraagd, no. 24?” begon de directeur, in de stellige verwachting dat de verdachte reeds na één nacht in zijn spookverblijf tot andere gedachten was gekomen.

„Ja, directeur, ik verzocht u te mogen spreken. Dezen nacht heb ik hier die geheimzinnige stemmen gehoord, ik weet nu waar ze vandaan komen...”

„Waar ze vandaan komen, die stemmen?” vroeg de dokter verbaasd. „Ben jij ook al aangestoken door dien onzin?”

„'t Is geen onzin, dokter,” verzekerde Steele. „'t Zijn wel degelijk fluiserende stemmen, tenminste het gerucht klinkt als zoodanig. 't Is een voortdurend lispelen en dat verklaart waarom het alleen in den nacht wordt gehoord; op den dag is er te veel leven in het gebouw. Maar als u wilt moet u daar dien luchtkoker eens even onderzoeken...”

„De luchtkoker!” vielen de directeur en de dokter gelijk uit, terwijl ze elkander verrast aankeken.

In de overtuiging verkeerend dat alles maar onzin en inbeelding was, had niemand tot dusverre de moeite genomen het kanaal van den luchttoevoer te onderzoeken.

„Verdraaid, je hebt gelijk, de luchtkoker,” knikte de dokter. „We zullen

hem direct onderzoeken, natuurlijk hebben er zich een paar musschen in genesteld.”

Hij gaf opdracht een ladder te halen en liet een der bewaarders het rooster afschroeven. De man betastte den binnenwand zoo hoog hij kon en plotseling trok hij verbaasd zijn hand terug.

„Een stuk papier, dokter, anders niets, ziet u maar,” viel hij uit.

„Anders niets? Wel, dat verklaart het heele geheim, beste vriend,” antwoordde de dokter. „De tocht veroorzaakte geritsel en dit zwakke gerucht werd in den smalle koker als in een luidspreker tientallen malen versterkt. Dat zijn dus de stemmen...”

„En stemmen die wel terdege iets te zeggen hebben, dokter,” viel de bewaarder hem plotseling in de rede, terwijl hij haastig de ladder afkwam. „Kijkt u eens, 't is heelemaal beschreven... ik geloof dat het een soort bekentenis is...”

Verbaasd keken de directeur en de dokter het papier in en met een schorren uitroep viel mr. Greer plotseling uit: „De staatsprocureur, waar schuw onmiddellijk den staatsprocureur, MacLane.”

Hij wees den dokter op eenige regels onder aan het blad en terwijl zij haastig de cel verlieten, wierpen zij Edgar Steele een vreemden blik toe. Eenige minuten later stonden zij tegenover mr. White.

„Het geheim van de spookcel is opgelost,” begon mr. Greer haastig. „Het gefluister in de cel werd veroorzaakt door dit papier, dat 'n bekentenis bevat van den Ier Moore, den moordenaar en zelfmoordenaar. Hij schijnt het in den nacht van zijn dood in den luchtkoker te hebben geplakt, hier zijn tenminste nog eenige korrels gort zichtbaar, die hij als kleefstof heeft gebruikt. Zijn bekentenis houdt een heel lijstje misdaden in en kijkt u eens naar wat hier geschreven staat...”

Verbaasd had de procureur den directeur aangehoord en geschokt las hij met luide stem de aangewezen regels voor: „Mijn laatste misdaad betreft den moord op mrs. Hunt, die ik, op den eenzamen weg naar de Twinfalls, overviel teneinde haar te berooven. Het wapen waarmee ik haar doodde, zal men begraven vinden in het hakhout op ongeveer honderd meter van de plaats waar de vrouw werd gevonden. Ik kan het martelend wachten op de electrocutie niet langer meer dragen: God zij me genadig, vaarwel. Patrick Moore.”

„Dat was dus de stem in de spookcel,” viel mr. White schor uit, „de bekentenis van een moordenaar, die ons voor een rechterlijke dwaling heeft behoeven uw besluit niet te betreuren, mr. Greer, Edgar Steele heeft in de spookcel wellicht zijn eigen leven gered...”

In Renkum, aan den Wageningschen weg, staat deze oude boerderij, dateerend uit het jaar 1694.

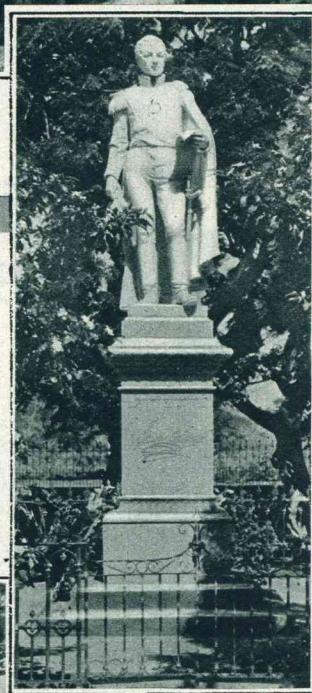
ZWERFTOCHT

Columbia

Hoeaange-naam is het toch als men — zooals ik — na een dag op den wal in de hitte te hebben gewerkt, aan boord terugkeert, het schoone pak vindt gereed gelegd en het bad is klaargemaakt. De reis gaat nu verder naar de republiek Colombia, het land grenzend aan Venezuela. Den volgende morgen is Santa Marta,

de eerste aanleghaven van dit land in zicht. Hier worden groote hoeveelheden bananen ingenomen. Het plaatsje zelf beteekent niet veel. Het is er vuil, de varkens lopen door

Het standbeeld van Simon Bolivar te Santa Marta.

Panorama van Carthagena.

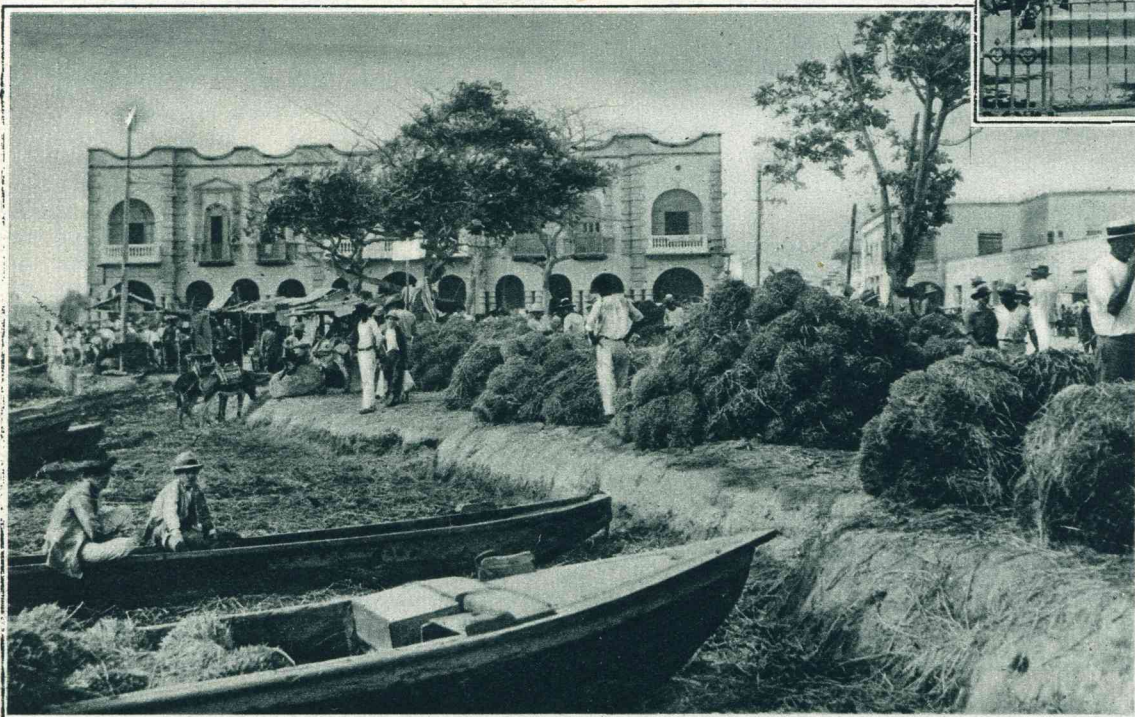
West-Indië

de ongeplaveide straten, en gieren, zeer karakteristiek „de straatvegers” genoemd, zweven er boven, azend op lijken. Verderop liggen de plantages en de woningen der Amerikaansche employé's. Hier is alles keurig verzorgd. Ik breng ook nog een bezoek aan het sterfhuys van

Simon Bolivar; veel is er niet te zien, want de groote patriot stierf in armoede.

De tweede haven, die wij aandoen is Porto-Colombia. Hier stap ik in een knus treintje om mij naar de stad Barranquilla te laten brengen. Tijdens den rit heeft men een prachtig gezicht op de Magdalena-rivier, die Colombia doorsnijdt. Op de plaats van bestemming aangekomen, werden wij eerst overgeleverd aan allerlei lieden, die ons loterij-briefjes wilden verkoopen en met moeite slaagde ik er in om mij vrij te maken. Barranquilla is een prachtige stad, vooral het oude gedeelte biedt voor schilders tal van de interessantste objecten. Een eigenaardig land en een eigenaardig volk.

Op de markt te Barranquilla.

De ambtenaren ontvangen soms meer dan acht maanden achtereenvolgend geen salaris, iedere drie maanden ongeveer is er presidentsverkiezing, vergezeld van opstootjes en opstandjes. Omkoopbaar is iedereen, zakendoen is vrijwel onmogelijk. Het land is vruchtbaar, maar de winst gaat naar de Amerikanen, die hier alles in eigendom hebben. Kerken begint men er te bouwen, maar als men merkt, dat het benodigde geld toch eigenlijk niet bij elkaar is, wordt de bouw gestaakt en het land heeft een puinhoop meer.

De derde plaats, die ik bezoek is Carthago. Een prachtige oude stad, vol met herinneringen aan den tijd toen de Spanjaarden hier heerschten. Door de stad loopt een betonweg, geschikt voor autoverkeer. Iedere bewoner langs dezen weg betaalt een bedrag voor den aanleg. Weigert hij, dan gaat men tien meters voorbij

Het woonhuis van Simon Bolivar, thans als museum ingericht te Santa Marta.

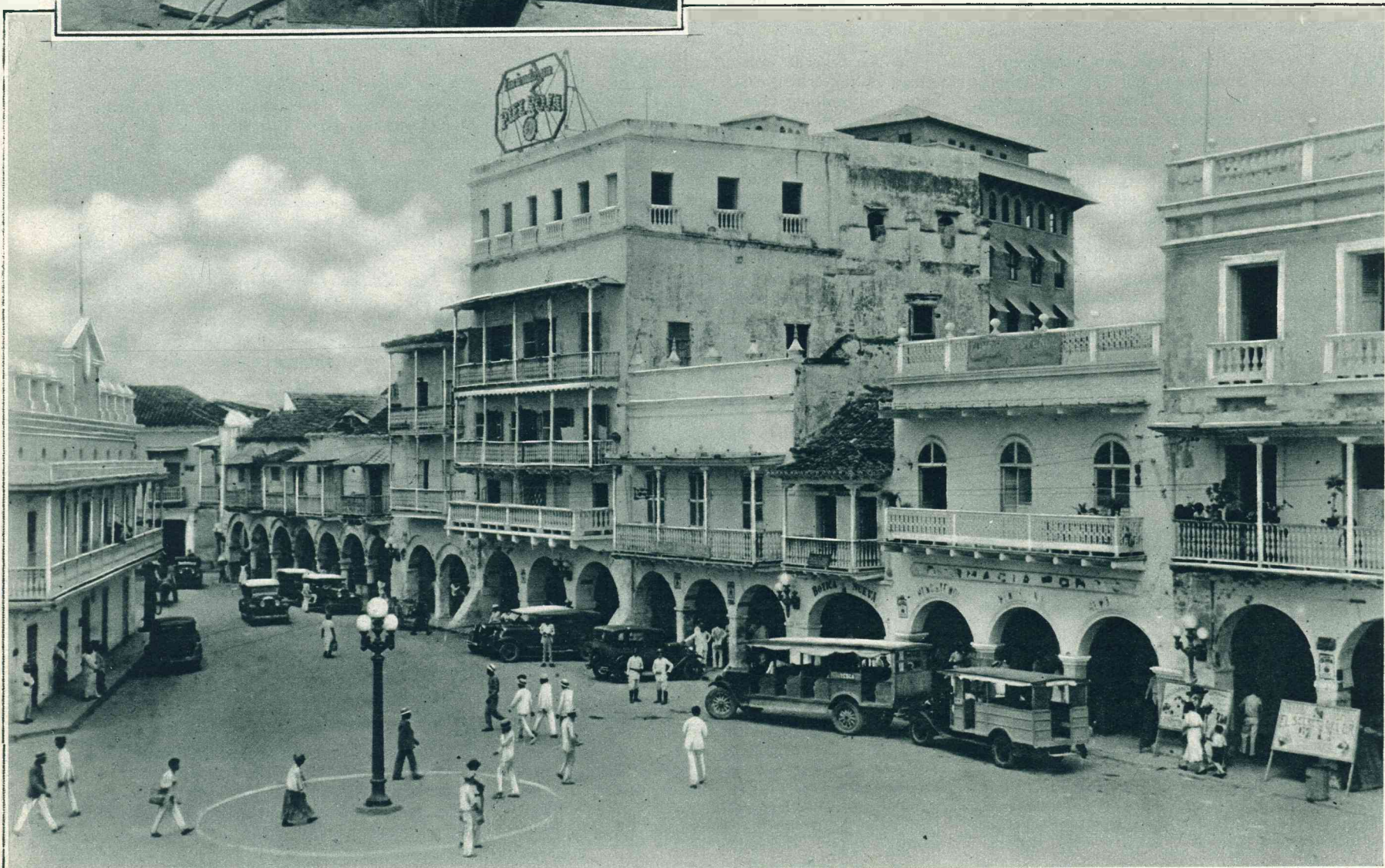
zijn woning weer verder met het betondek aan te brengen. Wil hij later wel betalen, dan eischen de ambtenaren het vijf- of tiendubbele van het oorspronkelijke bedrag.

Hygiëne moet men hier niet zoeken; maar de menschen blijven er vriendelijk en gemoedelijk onder. Een klein bewijs. Voor ik met den trein weer vertrok wilde ik in het eenige goede, maar dan ook uitstekende, hotel ter plaatse een verfrissing gebruiken. Er was nog maar weinig tijd. Maar men ging de stationschef even waarschuwen en deze wachtte heel bedaard twintig minuten met het vertreksein te geven, tot ik het station opkwam!

Uit het binnenland van Colombia komen de negers met kleine schepjes naar Carthago, om er hun vruchten te verkoopen.

Een der hoofdpleinen van Carthago. In den huizenbouw onderscheidt men nog duidelijk Spaansche invloed.

RECTIFICATIE. Het zal den aandachtigen lezers van onze artikelenserie opgevallen zijn, dat in de persoonsbeschrijving van president Gomez van Venezuela een storende fout sloop. Hij is geen groot „Nederlander”, maar een groot „vaderlander”.

SLAAP KINDJE SLAAP. Op een eenzaam plekje maar de wind zachtjes door de boomen fluistert en de ruischende varens hun verkoeling toevaaien is het tweeling-paar vredig weggesluimerd in 't droomland.

DE INBRAAK

BIJ RECHTER BINNS

door Chris Sewell

Mr. Theodoor Binns was een scherpzinnig rechterlijk ambtenaar. Hij bezat een talent, om van tweemaal twee vijf te maken, waarom tal van collega's hem benijdden. De getuigen beefden voor hem. Op zijn vijfendertigste jaar was hij vrij van alle menschelijke zwakheden, behalve een schuwe vereering voor vrouwen, en een fellen haat tegen inbrekers.

Zijn makkelijke vrijgezellenhuis te Notting Hill was van kelder tot zolder volgestopt met elektrische bellen en alarminrichtingen. Niet omdat hij laf was, maar omdat hij nogal fortuin bezat en zich de vijandschap van heel wat misdadigers op den hals had gehaald. Hij sliep altijd met een geladen revolver naast zich en een verzameling andere wapens dicht in de buurt. En hoewel nooit een schaduw zijn rust verstoorde, zijn waakzaamheid verslapte nooit.

Het was middernacht en midden-winter. Toen mr. Binns alle sloten gesloten en alle bedienden naar bed en alle wapenen geschikt had, begon hij zich uit te kleeden. Toen hij met de gewone zorg zijn jas uittrok, viel er uit een binnenzak een portret „plop” op den vloer.

Mr. Binns raapte het op en zei „aha” met meer spijtigheid, dan de gelegenheid scheen te vorderen. Toen bekeek hij de foto bij 't licht van zijn waschtafellamp. Hij zag het hoofd en de schouders van een jongen man, een buitengewoon knappen en schranderen jongen man.

Mr. Binns maakte een snorkgeluid.

„Je ziet er zoet en glad genoeg uit,” mompelde hij tegen het portret. „Maar we zullen je er dezen keer toch in zien te draaien. Vijftien jaar zou nog kinderspel zijn. We moeten minstens twintig voor je zien te krijgen, al was 't maar alleen, om anderen een lesje te geven. Er zal heusch niet anders opzitten.” En hij stak de foto weg en kleedde zich verder uit, onderwijl het geval overdenkend, waarop het portret betrekking had. Dat kwam hier op neer:

Londen ergerde zich al een poos aan een serie sluwe oplichterijen, zoo sluw, dat de daders absoluut onvindbaar leken. Er waren een paar mensen gearresteerd, hoofdzakelijk door de hulp van een zeer gezien jongmensch, Charles Protheroe, wiens speciale vrienden bij elke oplichterij het slachtoffer waren geweest. Maar 't was op niets uitgelopen — bewijzen ontbraken.

Mr. Binns had die zaken behandeld, en was daardoor herhaaldelijk met Charles Protheroe in aanraking gekomen; en mr. Binns, die rechterlijk ambtenaar van beroep, maar speurhond van nature was, had een stoute gedachte in zich voelen opkomen.

Hij was er tot nu toe altijd in geslaagd, zijn patiënten door zijn verhoor van hun stuk te brengen. Charles Protheroe was niet van zijn stuk geraakt. Dit had mr. Binns geprikkeld en hem achterdochtig gemaakt. Het nieuwste misdrijf in de serie kwam aan het licht. Een groote fabrikant was voor £ 7000 opgelicht — zoo handig, dat de kassier van de bank de cheque had uitbetaald, zonder ook maar een oog te bewegen.

Mr. Binns, die den fabrikant kende, zag de chèque, en zijn besluit was aanstonds gevormd. „Laat mij dat zaakje maar eens uitzoeken,” zei hij.

„Er valt niets uit te zoeken,” zei de fabrikant mismoedig. „De handtekening is volmaakt — de man, die de chèque gepresenteerd heeft, is onvindbaar — de recherche ziet er geen gat in... Ik had 't er gisteren nog met den jongen Protheroe over, en hij zei...”

„Leen mij die chèque,” viel mr. Binns hem fel in de rede, en de fabrikant keek hem verbaasd aan, gaf hem mak het papiertje.

Mr. Binns ging naar huis, schreef Charles Protheroe een briefje over een kleinigheid, en zorgde, dat het antwoord, waarop de bringer moest wachten, precies de letters moest bevatten, die hij noodig had.

Toen sloot hij zich op met zijn microscop, en was zeer druk bezig. Toen hij de letters op de chèque en die in Protheroe's brief onder een zeer sterke lens had bestudeerd, grinnikte hij.

Vergissen deed hij zich zeer zelden, en zoo tastbaar waren zijn aanwijzingen, dat het geziene jongmensch den volgenden dag gearresteerd werd. Het keurige publiek was eerst versteend en toen woedend. Maar de wet wuifde kalmpjes met de hand en de fabrikant vond mr. Binns een genie, wat hij ook was.

Het jongmensch werd op borgstelling vrijgelaten. „Hij loopt niet weg,” zei Binns; „hij voelt zich veel te veilig.” En dat voelde hij zich ook.

Mr. Binns glimlachte bij zichzelf, toen hij die dingen overdacht. Een half uur later sliep hij den slaap der rechtvaardigen, en hij droomde van een reis naar Schotland — tot hij opeens wakker schrok en overeind zat.

Wat was er? Hij wreef zijn oogen uit. In de studiekamer beneden hem had hij geluid gehoord. Hij sprong het bed uit, sloop naar de trap en luisterde. Het alarm-apparaat scheen geweigerd te hebben. Hij hoorde een zacht gekras en toen hij een paar treden afdaalde, zag hij licht onder de kamerdeur door schijnen. Hij ging zacht terug naar zijn slaapkamer en kleedde zich vlug aan. Toen ontstak hij zijn dievenlantaarn,

nam zijn revolver en een ploertendooder en trok er opnieuw op uit.

De deur van zijn studeerkamer stond aan. Hij duwde haar open, stapte zacht naar binnen en sloot de deur achter zich af.

Er was geen ander licht in het vertrek dan dat van zijn eigen lantaarn en van eenzelfde instrument in de hand van den inbreker. Mr. Binns richtte zijn wapen op de gestalte, die in den hoek voor de safe zat gehurkt en trad vooruit.

„Als u één vin verroert,” zei hij kalm, „schiet ik.”

De inbreker gaf een zwak kreetje, en kroop weg in de schaduw, klaarblijkelijk te verschrikt, om weerstand te bieden. Mr. Binns draaide het elektrische licht aan; de duisternis vluchtte, en...

„Goeie hemel!” riep hij, voor 't eerst van zijn leven zijn rustige kalmte verliezend — want de inbreker was een vrouw!

Meer nog: het was een jonge vrouw, en een knappe vrouw. Zij was lang en slank en goed gekleed, met groote, droeve oogen, een bleek gezicht, en een massa kleine zwarte krulletjes over haar voorhoofd.

„Wel verbazend!” zei mr. Binns, en hij legde de revolver neer, en sloeg er zorgvuldig een hoek van het tafelkleed overheen. „Waarom heb ik de... eh... eer van uw bezoek te danken?”

De inbrekerster antwoordde niet. Zij zonk ineen op den vloer, en probeerde haar beschaamde gezicht te bedekken met een paar welgevormde, blanke handen.

Klaarblijkelijk was zij niet zeer bedreven in het vak, want zij scheen geen gereedschap meegebracht te hebben. Snikken deden haar slanke figuur schokken van het hoofd tot de voeten.

Mr. Binns kon geen vrouwen zien schreien, hoewel hij ze in zijn werk wel eens tot schreien moest brengen.

„Kom, kom,” begon hij op vasten toon, maar de inbrekerster viel hem in de rede. Zij wierp zich voor zijn voeten op haar knieën, en wrong in een wanhoop van angst en smart de handen.

„O, o!” riep ze; en mr. Binns, die een kenner was op het gebied van stemmen, constateerde met onwillige bewondering den rijken, warmen klank. „Wat moet u wel van me denken!”

Mr. Binns had zeer streng willen optreden, en hij ergerde zich aan zijn eigen zwakheid, toen hij merkte, dat zijn stem beslist vaderlijk werd. „Kom kom,” herhaalde hij, „u zit daar erg ongemakke-

lijk op den vloer. Neemt u dien stoel," hij wees er een, „dan ga ik hiër zitten. Nu, als u wilt....?"

Zij gehoorzaamde werktuiglijk, viel op den stoel neer alsof zij blij was, dat de ergste spanning over was. De tranen rolden nog langs haar wangen. Mr. Binns zag niet heel scherp, want hij had zijn bril boven laten liggen, maar hij merkte toch wel op, dat zij zeer schoon was. Hij probeerde zijn allerzakkelijkste houding aan te nemen, maar voelde, dat het hem niet lukte.

„Ik wou u niet bestelen," begon ze, „werkelijk niet! Ik kwam alleen op 't idee van... van dezen wanhopigen stap, om mijn broer te redden. Wat moet u wel van me denken — o, wat moet u wel van me denken?"

Mr. Binns zei haar dit niet; hij was gesloten van aard. Hij herhaalde alleen: „Uw broer?" en keek haar aan om naderen uitleg.

Zij bukte het hoofd dieper, haar borst hijgde onder het bont van haar kraag, en haar handen bewogen zich zenuwachtig.

„Charles Protheroe is mijn broer — de eerste, die schande brengt over onzen naam." Zij zweeg even, door aandoeningen overweldigd, bedwong zich toen met inspanning. „Ik dank den hemel, dat moeder niet meer leeft... het zou haar dood geweest zijn."

Mr. Binns zette zijn rechterbeen op den grond, sloeg het weer over het linker en zei „um".

„'t Komt alleen door slechten omgang," ging ze ernstig voort; „hij heeft zich met spelers afgegeven, en hij heeft den laatsten tijd veel verloren. Ik ben overal achter gekomen, en een paar van de ergsten — menschen, die u nooit verdenken zoudt, gentleman van geboorte — joegen hem op, door te zeggen, dat hij zoo handig was en altijd wel raad wist, tot hij die schandelijke manier heeft aangegrepen, om zijn schulden te betalen."

„Maar beste jongedame," viel mr. Binns hier op in, „waarom komt u bij mij? Waarom vertelt u me dat? U, ... u bent gewoon in 't hol van den leeuw gestapt. Er is nog hoegenaamd geen schuld van uw broer bewezen, en ik treed als officier van justitie op."

Zij keek met een verschrikten blik naar hem op. „O! Heb ik 't nog erger gemaakt?" vroeg ze hulpeloos. „Ik heb niet veel verstand van rechtszaken... ik heb 't u verteld, omdat u er vriendelijk uitzag, en bovendien," haar oogen schenen zijn gezicht te doorvorschen, „u wist de waarheid al. Volgens de kranten is er een bewijs, waar hij op veroordeeld moet worden, en Charles zegt, dat 't iets in dien brief moet zijn, dien hij u geschreven heeft. Hij zei, dat u niets beginnen kon, als hij dien brief terug had. Ik was eerst van plan, naar u toe te gaan en u op mijn knieën te smeeken, of u mij den brief geven wou, maar hij zei, dat dat niet helpen zou. En toen heb ik 't plan gemaakt, hem te stelen, maar" — zij lachte een meewarig lachje — „dat heeft ook niet geholpen."

Mr. Binns voelde duidelijk een brok in zijn keel. Hij kuchte, om mogelijke verdenking af te wenden, en ofschoon zijn gezicht niets méér zei dan dat van de sphinx, waren zijn gedachten druk bezig.

„Hij is zoo jong," ging zij voort, alsof ze bij zichzelf sprak, „zoo makkelijk te beïnvloeden. Als we samen ergens heen konden gaan, konden we een nieuw leven beginnen. Ik zou het geld zoo gauw mogelijk terug betalen, dat zweer ik u."

Er kwam een pauze, waarin de klok op den schoorsteenmantel zeer luid tikte, en de droeve donkere oogen van het meisje mr. Binns tot in de ziel schenen te dringen. „Hij heeft zooiets al meer uitgehaald," zei hij eindelijk, in een laatste poging, om wat strengheid te bemachtigen.

Zij schrok, en haar gezicht werd nog iets bleeker.

Mr. Binns voelde zich een barbaar. „Hij heeft een poos met slechte vrienden omgegaan," zei ze met 'n zachte stem vol pijn, „maar 't is beslist de eerste keer, dat hij iets werkelijk verkeerd doet."

Er kwam weer een pauze.

„Het is heel jammer," zei mr. Binns, „dat hij zoo'n goede zuster, als hij heeft, niet weet te waardeeren."

Zij keek hem schichtig aan.

„Arme Charles," zei ze. „Hij houdt echt veel van me, ik ben de eenige, die invloed op hem heeft. Als ik 't op tijd geweten had, had ik 't tegen kunnen houden. Maar ik was weg... o, ik kan 't mezelf zóó verwijten..."

„En als hij veroordeeld wordt" — de vraag scheen mr. Binns tegen zijn wil te ontsnappen — „wat doet u dan?"

Het meisje trok haar man-

tel dichter om zich heen en huiverde lichtelijk.

„Vraagt u me dat alstublieft niet," zei ze; „ik... ik kan nog nergens aan denken dan aan de misère van het heele geval."

Toen, plotseling, stond zij op.

„Ik weet eigenlijk niet, waarom ik u ophoud," zei ze. „Tenzij u mij op wilt houden, en de politie roepen, want ik ben nu ook een misdadigster. Ik ben met de bedoeling om te stelen uw huis binnengedrongen."

Zij aarzelde en stond mr. Binns aan te kijken op zoo'n geduldige, wanhopige manier, dat zijn laatste restje zelfbeheersching bezweek. Voor 't eerst van zijn leven handelde hij impulsief.

Hij liep naar een gebeeldhouwd kistje, dat op zijn bureau stond, haalde een sleutel uit zijn vestzak, opende het kistje en haalde uit een bundeltje papieren een klein briefje.

„Daar," zei hij kortaf, en zijn gezicht was straker dan ooit, toen hij haar het briefje gaf. „Als u weer eens ergens wilt inbreken, maakt u dan niet zooveel leven; en als die broer van u er uit komt — let wel, ik beloof niets, maar als 't hem lukt — leert u hem dan, de genegenheid van een goede vrouw op prijs stellen! 't Beste."

De inbreekster slaakte een zachten, verbaasden kreet van onmetelijke verlichting en dankbaarheid; zij nam de handen van mr. Binns in de hare en kustte ze vele malen.

„O! Ik zal 't u nooit kunnen vergelden!" riep ze. „Ik kan u alleen maar zeggen, dat ik uw naam zegenen zal altijd en..."

Mr. Binns zei „kom kom," maar hij voelde zich zoo schuldig-gelukkig als een schooljongen, die stukjes draait, en zijn handen tintelden prettig.

Hij deed heel voorzichtig de voordeur open en liet haar uit, en hij keek haar slanke figuur na, tot ze verdween in de duisternis; en toen ging hij peinzend weer naar bed.

De zaak Protheroe werd later genoemd als de eenige groote mislukking van mr. Theodoor Binns.

Zijn requisitoir was zwak, haperend, niet overtuigend. Het bewijs, dat hij achter de hand heette te hebben, was niet te voorschijn gekomen.

Charles Protheroe verliet de rechtszaal als vrij man, omstuwd door enthousiaste partijgangers.

Met het gezicht van een lijdenden martelaar wees hij met zacht gebaar hun felicitaties en hartelijkheden af, en zei, dat hij minstens voor een tijdje weg wou — ver weg — ergens heen, waar hij vergeten kon, dat hij eens verdacht was geweest van misdaad.

Twee jaren later, in de middagpauze van een ander groot proces, gaf een collega mr. Binns een nummer van de New York Herald, en vestigde zijn aandacht op een paar verbazingwekkende vervalsingen, die in die stad gebeurd waren.

Als schuldige was ten langen leste, na veel moeite, een jonge man aangewezen, die in de beste kringen van New York zeer gezien was.

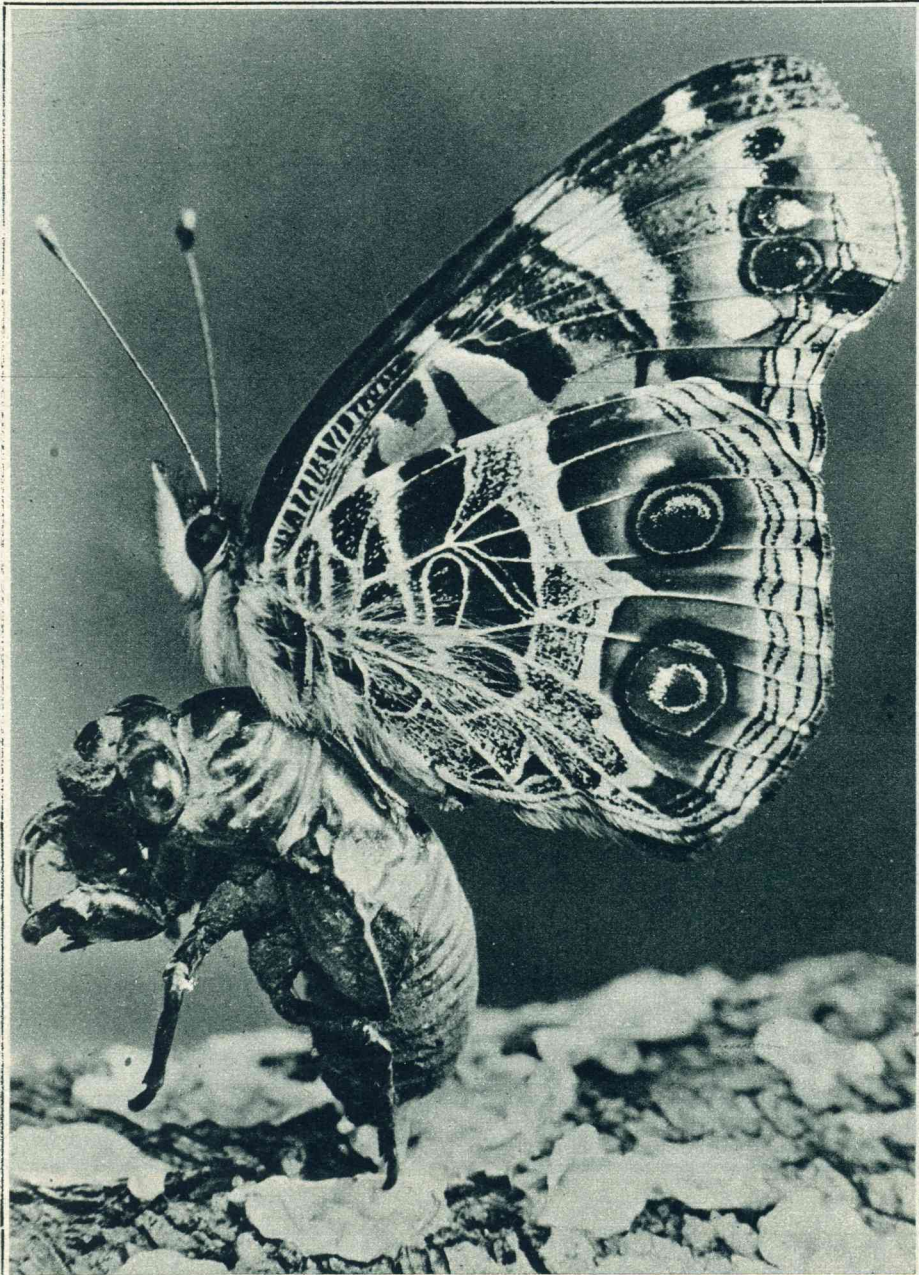
De krant gaf er twee foto's van den gevangene bij — één in gewone kleeren, en een in vrouwengewaad, dat hem zeer goed stond.

Mr. Binns keek maar heel even naar het eerste portret — het was natuurlijk het knappe jongensgezicht van Charles Protheroe — had hij al verwacht. Maar op de tweede foto zag hij een laag, met krulletjes overhuifd voorhoofd, en een paar droeve donkere oogen keken vertrouwend in de zijne.

„Hij wist zich voor te doen als een zeer aantrekkelijke jonge vrouw," zei het bijschrift onder de foto's, „zóó bedrieglijk, dat hij er zich op beroemde, verschillende huwelijksaanzoeken van vooraanstaande burgers ontvangen te hebben, als hij zich met boosaardige bedoelingen in zijn vermomming had gestoken. De bevolking is zeer op hem gebeten."

„Da's Protheroe natuurlijk," merkte de collega van mr. Binns een beetje stekelig op. „Ik dacht wel, dat we nog eens ooit van hem zouden hooren, en..."

Maar er kwam geen antwoord, en de New York Herald lag op den vloer. Mr. Theodoor, de schrik der misdadigers, was in zwijm gevallen!

Door de lens begluurd. Op deze foto komt het contrast tusschen het afstootende insect en den vlakkeurigen vlinder sterk tot uiting.

AAN DEN HAARD IN EEN BOERENH

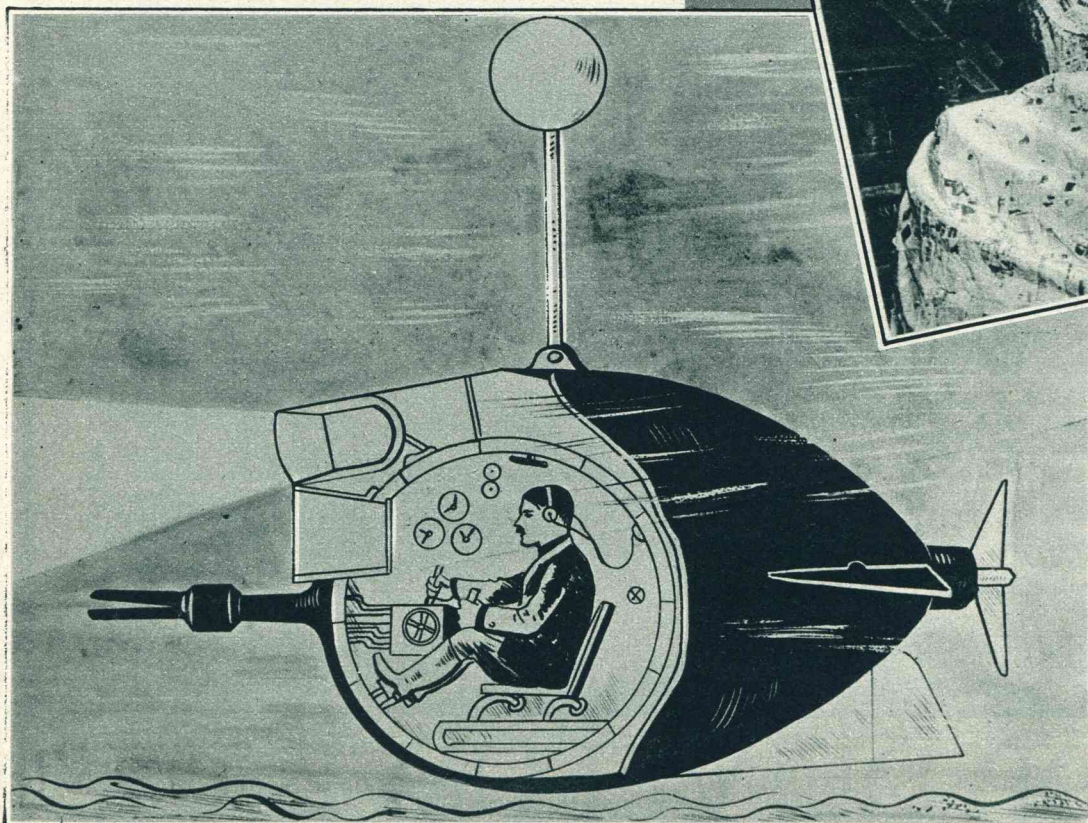
OERENHUIZINGE OP DE VELUWE

Sam David, een kapper te Los Angeles, steunt de werklozen door hen eenmaal per week gratis te scheren en te knippen. Hij hoopt zoo hun kansen bij 't solliciteeren te vergrooten.

Op een studentenbal te Washington stond een reusachtig Boedha-beeld, geheel uit oude kranten vervaardigd, opgesteld.

Voor de moderne zoekers naar schatten op den bodem der zee heeft de Deutsche ingenieur Philipps een „diepzee-auto" ontworpen, waarmede men drie duizend meter onder water kan „rijden". Een doorsnee van het apparaat

CURIOSA

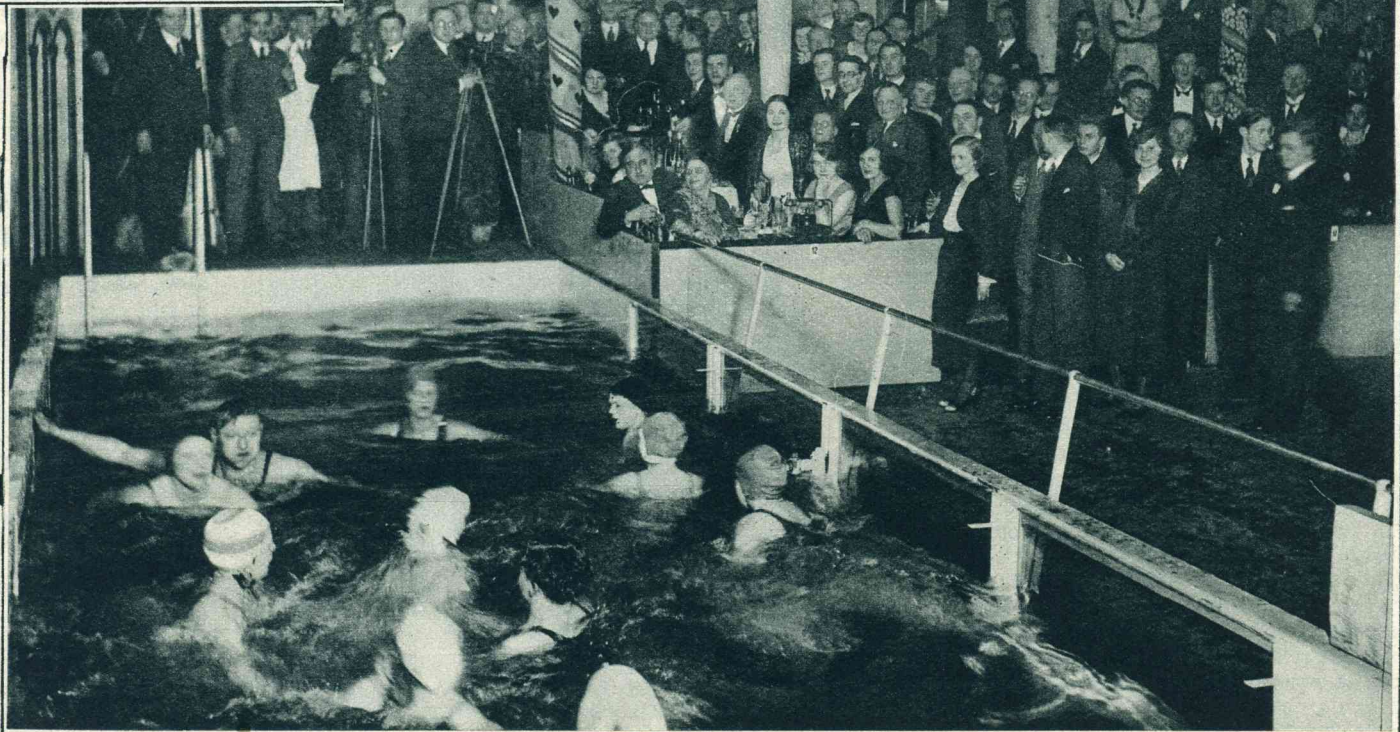

Het jongste pilootje van Amerika is de 16 maanden oude Joyce Smith, het dochtertje van een verkeersvliegenier te Michigan. Het meisje is een valscherp op den rug gebonden.

Het nieuwjaarsfeest in Honduras wordt door de bevolking met oude Karibische dansen gevierd. Een gemaskerde „koning” (danser) en een gemaskerde „bruid” (danseres).

Het premieboek der toekomst? De Amerikaansche admiraal Fiske is er na een arbeid van twaalf jaren in geslaagd een boek van honderdduizend woorden samen te dringen op een strook papier van 75 cM. Met behulp van een door Fiske geconstrueerde „bril”, waarvan de kosten 1 dollar bedragen, is het mogelijk den miniatuurroman te lezen.

Berlijn heeft thans ook in navolging van het beroemde „Lido” te Parijs zijn café met zwem-inrichting. Voorts zijn er alle tafels onderling telefonisch verbonden.

VROUWENLEVEN

Kinderjurk van wit met groen geruite stof, met garneering van Valencienné-kant.

Voor kinderen en jonge meisjes

De kinderkleding wordt steeds in meer of mindere mate aangepast aan de mode voor volwassenen. Er is zelfs een tijd geweest, dat er tusschen de jurken van moeder en dochttertje nauwelijks meer verschil was dan dat der grootte van het kledingstuk. De kinderjurken waren toen trouwens niet een navolging van de japonnen der moeders, maar de damesmode eigende zich de gladde korte jurken toe, welke tot dusver het privilege van de kinderen waren geweest.

Nadat we, na deze afwijking, weer een heele evolutie in de mode hebben meegemaakt, nu we in allerlei mode-détails een verjonging en vernieuwing zien van wat in vroegere jaren doorging voor elegant, nu is er toch ook weer een eigen mode voor onze kinderen. In de verte volgt ze de algemeene mode-voorschriften — de meeste jurkjes hebben, bijvoorbeeld, een hoog ceintuurtje — maar ze heeft toch iets eigens, iets speciaal kinderlijks.

Een der eerste voorwaarden bij de kleding van onze kinderen is wel: doelmatigheid en eenvoud. Het bekoorlijke onschuldige van een kind komt in eenvoudige goed gekozen kleertjes het beste tot zijn recht, terwijl dit door overdreven opschik, welke maar al te vaak samengaat met behaagzuchtige airtjes, soms geheel kan worden te niet gedaan.

Er is met dit feit blijkbaar ook wel degelijk rekening gehouden door diegenen die zich speciaal toeleggen op het ontwerpen van kinderkleding. En bij geen der nieuwe Parijsche ontwerpen zijn nu de kinderjurken overdreven kort — ze reiken alle tot aan of tot héél even boven de knie.

Verskillende modellen voor kleine kinderen hebben een glad schouderstuk, dat bijna tot aan de taille reikt. Daaronder een cloche-rokje of vaker nog 'n plooirokje. Het bovenstuk is dan, voor de jurk van alledag, versierd met 'n paar rijen knoo-

pen en 'n plat kraagje, en voor 'n meer feestelijke jurk met borduursel. Ook is er de geplooidde jurk: bij de schouders beginnend, aan weerskanten drie plooiën zoodat een breede stolpplooi in het midden komt. De plooiën zijn ingestikt tot even onder de taille, welke door 'n leeren ceintuurtje wordt omsloten; 'n rond kraagje en pofmouwtjes voltooien het geheel. Ook wordt zoo'n plooiënjurk, zonder mouwtjes en iets lager aan den hals, zonder kraagje, wel als overgooier gedragen, in donker fluweel, bijvoorbeeld, over een lichte jurk.

Nu nog even de beschrijving van een bijzonder aardig Parijsch feestjurkje van geel crêpe de chine, met garneering van zwart met geel bedrukte crêpe de chine. De eigenlijke jurk hangt los neer in fijne plooiën. Van gebloemde zijde zijn het schouderstuk en de lange mouwtjes, terwijl van het schouderstuk, dat slechts halverwege voor- en achterpand bedekt, twee bonte reepen neerhangen over het effen geel.

Van eenvoudiger allure zijn de kinderjurken van onze afbeeldingen; beide ontworpen door het modehuis Olga. De eerste jurk, 'n groen met witte Schotsche ruit heeft 'n cloche-rokje onder het gladde lijfje. Een breede leeren ceintuur omsluit de taille en smalle valencienné-kant vormt een sierlijke garneering — tevens practisch omdat ze goed waschbaar is — van hals en mouwtjes.

Jongemeisjesjurk van crêpe marocain met garneering van smalle strooken.

Kinderjurk van geruite wollen stof met garneering van leer en koperen knopjes.

De tweede jurk van geruite wollen stof heeft een garneering van leer. Kraagje, das, manchetten en de zakjes, die zoo aardig op het geplooidde rokje zijn neergezet, het is alles van soepel leer, versierd met kleine koperen knopjes. Ik stel me voor, dat deze garneering ook in fluweel of zijde of effen wollen stof in plaats van leder een zeer goed effect zou maken.

'n Breede leeren ceintuur omsluit ook hier de taille.

Onze derde afbeelding vertoont een bekoorlijke jongemeisjesjurk van crêpe marocain met garneering van smalle volants, die iets echt jeugdigs geven aan het geheel. Voor de aardige garneering van den hals is een lichtere tint marocain genomen.

Kleine pèlerines bij avondjaponnen

Weet ge dat de Parijsche avondtoiletten alle de begeleiding hebben van de een of andere schouderbedekking? Er zijn eenvoudige rondgeknipte pèlerines van fluweel, van zijde of van kantstof. Er zijn pèlerines met bont omzoomd; er zijn er die van voren met een gesp worden gesloten; er zijn er ook die van voren verlengstukken hebben, welke daar kruislings over elkaar geslagen worden. Er zijn gladde kleine capes van fluweel of zware zijde, omzoomd met bont en bij den schouder solide gesloten met 'n paar knopen; er zijn ook frêle doorzichtige dingetjes van kant of georgette, aan den hals bijeengerimpeld, of met ruim aangezetten strook. Er zijn ook bolero's zonder mouwen, welke over de avondjapon gedragen worden.

Er is, kortom, een zoo groote verscheidenheid in deze elegante mode-attributen, dat het de uitgaande vrouw mogelijk is, met een en dezelfde japon telkens weer een ander beeld te vertoonen — mits zij er verschillende schouderbedekkingen op na houdt.

PAULA DEROSE.

Binnen Vier-en-twintig uur

UIT HET ENGELSCH VAN PATRICK LEYTON - No. 12

„Onmogelijk!” riep de dokter onthutst. Inmiddels schoof de detective hem opzij en liet snel een onderzoekenden blik door de leege kamer gaan. Daarna keek hij in de groote kast.

„Hoe kan hij zijn weggekomen zonder kleeven?”

De inspecteur kwam plotseling in actie. „Stuurt u alstublieft alle mannen, die u hier in huis en op het terrein hebt, bij mij, dokter. Om te beginnen zullen we de villa en den tuin onderzoeken. Zooals u zegt, zonder kleeven aan kan hij onmogelijk ontsnapt zijn.”

„Ik ben den heelen tijd in mijn kamer geweest,” zei de stom-verbaasde Barton, „en ik heb geen geluid gehoord.”

Maar zijn meester luisterde amper naar hem. Met twee stappen was hij in de kamer van zijn zoon, die juist bezig was op te staan.

„Bent u daar, vader?” vroeg hij, 'n beetje slaperig nog. „Wat is er aan de hand?”

„Ben je al lang wakker?” luidde de bruuske wedervraag van zijn vader.

„Nog niet zoo lang. Ik was doodmoe na vannacht. Hoe is het met onzen patiënt?”

„Die is weg,” klonk het laconiek. „Ik veronderstel, dat ik de moeite kan sparen te vragen of jij hem gehoord hebt?”

„Natuurlijk heb ik hem niet gehoord. Dus die zaak met den auto was zeker in orde, dat u hem hebt laten weggaan. Was hij er alweer toe in staat?”

De dokter moest ondanks zichzelf lachen om de naïeve vraag van zijn zoon.

„Kleed je maar gauw aan, jongen; dan kun je de politie helpen hem te zoeken. Hij is er vandoor en daar hij in jouw pyama den aftocht heeft geblazen, zal hij wel niet ver weg zijn.”

„Alle menschen!” riep de jongeman, een geeuw onderdrukkend. „Wat 'n lamme historie. Ik ga me aankleeden; ik kom zóó bij u.”

Toen de dokter uit de kamer van zijn zoon kwam, liep hij haast in Barton's armen.

„Hij heeft de schoenen van meneer Sylvestre meegenomen,” deelde de huisknecht mede, „en zijn pyama heb ik onder de dekens gevonden. Hij kan toch niet zijn weggegaan met niets aan!”

„Dat moet wel,” meende de dokter. „Jandorie, misschien is het in zijn bovenkamer niet heelemaal pluis... naakt looperij is een meer-voorkomende geestesafwijking. Kom maar mee naar buiten; dan kun je ook deelnemen aan de jacht.”

Ze voegden zich bij den inspecteur, riepen tuinman en tuinjongen en begonnen daarop met z'n allen een onderzoekings-tocht door den tuin en het struikgewas, dat daar aan drie zijden omheen liep om beschutting te geven tegen den wind.

Toen de dokter bezig was zich een weg te banen door het dichte kreupelhout, terwijl hij opgewonden praatte tegen Renfrew, die een paar meter van hem verwijderd was, hoorde hij zijn naam roepen en omkijkend zag hij Sylvestre, zonder jas en hoed, haastig op zich komen toelopen.

„Luistert u eens, vader,” begon hij hijgend, toen hij den dokter bereikt had, „hoe zit het met mijn wintergoed, dat ik een paar dagen geleden hierheen gestuurd heb? Weet u wel, dat ik heb gevraagd het in den koffer te laten, tot ik hier zou zijn om het uit te zoeken? Hebt u den koffer misschien in de logeerkamer laten zetten? Hij staat niet in de mijne...”

De dokter staarde hem onthutst aan; toen, Barton's hoofd boven een heester ziende uitsteken, riep hij den huisknecht toe:

„Waar heb je den koffer met meneer Sylvestre's wintergoed neergezet, Barton?”

De aangesprokene keek een oogenblik verbijsterd om zich heen; toen richtte hij den blik omlaag en sloeg, iets mompend dat veel op een verwensching leek, de hand tegen het voorhoofd

„Dat is het, meneer, dat is het! De koffer stond onder het bed in de logeerkamer. Hij was op slot, maar als die jongeman, zooals de chauffeur van den inspecteur me vertelde, een inbreker is, zal het hem niet veel moeite gekost hebben hem open te krijgen. Ik zal direct gaan kijken.”

Maar Barton ging niet alleen; Renfrew, de dokter en Syl-

vestre volgden hem, nadat ze ook Greenwood geroepen hadden en hem op de hoogte gebracht van wat de huisknecht had geopenbaard.

„Daar heb je het al!” zei de detective, terwijl hij zich met de anderen naar het huis spoedde.

Barton trok den koffer onder het bed uit en opende het deksel, dat thans niet meer op slot was.

„Kunt u me zeggen wat hij heeft meegenomen?” vroeg de inspecteur aan Sylvestre.

De schilder onderzocht haastig den inhoud van den koffer.

„Een blauw colbertcostuum — jas, broek en vest — een lichtblauw overhemd, blauwe sokken, het noodige ondergoed en naar het schijnt ook mijn bruine schoenen. Een hoed of pet kan hij niet ophebben, want een hoofddeksel heeft hij hier in de kamer niet kunnen vinden.”

De inspecteur sloeg zijn hand met kracht tegen zijn dij.

„Wel verdraaid!” riep hij opgewonden, „we zijn hem gepasseerd! Ik heb hem op den weg gezien, toen we hier het hek binnendraaiden. Herinner je je niet, Greenwood, een man in een donkerblauw pak gezien te hebben, met één schoen uit — een bruine — die zat te zoeken naar het een of ander in zijn voet? Hij had geen hoed op en zijn haar was donkerbruin.”

„Natuurlijk heb ik hem gezien... verdraaid-nog-aan-toe!” viel de detective uit, tegelijk op zijn horloge kijkend. „Hij heeft meer dan een half uur voorsprong gekregen en het ergste is, dat we niet weten in welke richting hij is gegaan!”

„Waarschijnlijk naar Londen,” meende Renfrew. „U zei daar-net, dokter, dat hij een bruine tasch had, waar dat groene afgodsbeeld inzat. Bent u daar zeker van?”

„Absoluut zeker.”

„Ja,” voegde Sylvestre er bij, „het was beslist een afgodsbeeld, gemaakt van die groene steensoort, waar dames zoo dol op zijn voor ringen en armbanden. Hoe heet die ook weer...?”

„Jade?” hielp Greenwood hem op weg.

„Juist, dat is het; jade. Het was een zeldzaam groot stuk, waaruit een griezelig figuurtje gesneden was. Ik heb er niet veel verstand van, maar ik vermoed, dat het een groote waarde vertegenwoordigt. Zeker gestolen?”

„U hebt het bij het rechte eind, meneer,” klonk het droog. „Die klomp jade is verscheidene honderden ponden waard en is inderdaad gestolen. En dat niet alleen; we hebben óók goede reden om aan te nemen, dat de jongeman bij het plegen van den diefstal den eigenaar doodgestoken heeft. Daarom vooral is er ons zooveel aan gelegen hem in handen te krijgen... het gaat niet alleen om dat beeld en dat gouden tafelgerei.”

„Alle menschen!” riep Sylvestre verbijsterd. „Wien heeft hij vermoord?”

„Meneer Hiram Shutter,” was het antwoord. En daarop keerde Greenwood zich met een ruk naar den inspecteur.

„Ik vraag me af, waar hij die gouden spullen heeft gelaten,” zei hij.

„Hier of daar verstopt, terwijl hij op dat beeldje uitging,” luidde Renfrew's oordeel. „Dat gouden goedje is niet zoo licht.”

„Maar evenmin gemakkelijk te verbergen,” vulde de detective aan. „Ik zou zeggen, dat hij een medeplichtige moet hebben gehad, die het voor hem bewaart.”

„Laten we ons daar op het oogenblik het hoofd niet over breken,” adviseerde Renfrew, „dat gestolen tafelgerei is niet het belangrijkste. Het is me 'n mooie boel; we hebben alle beschikbare mannen uitgestuurd om te zoeken naar een vluchteling in een grijs pak met een slapen hoed en zwarte schoenen, en hij blijkt er vandoor te zijn in een donker-blauw pak, zónder hoed en met bruine molières aan. We moeten onmiddellijk weer achter hem aan en zoo gauw mogelijk onze menschen op de hoogte brengen van de verandering in zijn uiterlijk. Als ik even van uw telefoon gebruik mag maken, dokter, zal ik den brigadier van de wacht zeggen, dat hij moet probeeren contact te krijgen met een paar mannen van den straatdienst om hun het nieuwe signalement mee te deelen.”

Terwijl de inspecteur in de groote woonkamer aan het telefoneeren was, nam Sylvestre zijn vader apart, zóó ver van de politie-beambten af, dat ze het gesprek niet konden hooren.

IN VELE DORPEN IN HET ZUID-OOSTEN DER PROVINCIE FRIESLAND TREFT MEN OP HET KERKHOF ZOOGENAAMDE KLOKKESTOELEN AAN, WAARMEE DE DOODEN UITGELUID WORDEN. VOLGENS EEN OUDE TRADITIE MOETEN ZE ECHTER OOK DIENEN OM, TEN BEHOEVE VAN DOODEN EN LEVENDEN DE LUCHT TE ZUIVEREN VAN ALLE BOOZE GEESTEN, WELKE VRIENDEN DER DUISTERNIS Zouden ZIJN. DEZE OUDE TRADITIE VINDT HAAR UTING IN HET SINT-THOMAS-LUIDEN, DAT VOOR EENIGEN TIJD IN DE GEMEENTE SCHOTERLAND ALS EEN OUD GEBRUIK IN EERE HERSTELD WERD. BOVEN AFGEBEELDE KLOKKESTOEL VINDT MEN OP HET KERKHOF VAN HET DORPJE HARTWERD (Fr.)

„Geloof u heusch, vader,” vroeg hij, „dat die keurige, sympathiek-uitziende jongen Shutter vermoord heeft?”

„Ik durf er geen oordeel over uitspreken, jongenlief” was het antwoord. „Terwijl we in het kreupelhout aan 't zoeken waren, heeft de inspecteur me het een en ander verteld en dat spreekt niet bepaald ten gunste van onzen jongen vriend. Je hebt zelf gezien, dat hij in het bezit was van dat Chineesche beeld.”

„Zeker, maar heeft dat iets met den moord te maken?”

„Waarschijnlijk! Het was om dat beeldje te doen. En vermoedelijk heeft Shutter het aan den stok gekregen met den inbreker, toen deze aan 't werk was. Dat is een heel aannemelijk-klinkende theorie. In ieder geval is het een verschrikkelijke schok voor dat aardige jonge vrouwtje, hoewel helaas het huwelijks niet in elk opzicht gelukkig was.... Enfin, dat is je bekend....”

Juist toen hun gesprek geëindigd was, zag de dokter, dat de inspecteur op het punt stond in zijn auto te stappen en hij liep hem haastig achterna.

„We zullen de achtervolging maar direct beginnen, dokter,” kondigde hij aan. „Ik zal ook twee man op motorfietsen uitsuren; méér heb ik helaas niet tot mijn beschikking.”

„Welken kant gaat u het eerst uit?” informeerde dokter Dimmock.

„Den weg naar Londen op. Het lijkt me het meest waarschijnlijk, dat hij die richting is uitgegaan. Als ik niets van hem ontdek, zal ik de verdere vervolging aan mijn mannen moeten overlaten en teruggaan om een onderhoud te hebben met Sir Anthony en de Barnetts.”

„Waarom met de Barnetts?”

„Ze hebben gisteravond op Trend Hall gedineerd en boyendien bezitten ze het tweede exemplaar van het paar, waartoe het gestolen beeld behoort. Ik veronderstel, dat ik bij hen wel wat zal kunnen gewaar worden.”

„Dus u bent er niet absoluut zeker van, dat die jongeman Redmayne de dader van den moord is?”

„Vermoedens zijn nog geen bewijs, dokter,” mengde Greenwood zich in het gesprek. „Mevrouw Shutter heeft ons verteld, dat haar man in voortdurende vrees verkeerde voor Chineezers. Als er een of meer van deze gele heeren hier in de buurt gezien zijn, wordt Redmayne's schuld aan den moord minst genomen twijfelachtig. Ik zeg u dit, dat u ons zult helpen uit-

kijken naar eventuele Chineezers, die hier mochten rondzwerven. Als u daar iets van ziet of hoort, laat u het ons wel even weten, nietwaar? En nu, goeden morgen, dokter. U hebt uw best gedaan om den gezochte voor ons vast te houden, maar dat hij deze manier zou vinden om te ontsnappen, kon u natuurlijk niet voorzien.”

En hiermede stapten de beide politie-beambten in den auto, die de oprijlaan afreed naar den straatweg.

„Verduivelde pech dat we zoo weinig aandacht hebben besteed aan dien kerel aan den kant van den weg,” merkte Renfrew op, toen de wagen direct buiten het inrijhek van de villa weer stopte. Hij en Greenwood stapten uit en onderzochten den grond, maar ofschoon er wel een indruk was achtergebleven in het hooge gras op de plaats waar Bobby had gezeten om zoogenaamd zijn voet na te kijken, was er geen enkele aanwijzing omtrent de richting, waarin hij was verdwenen. Dus stapten de beide mannen weer in en tuften naar Trendham.

„Ik zit er maar steeds over te peinzen, waarom hij alleen maar dat afgodsbeeld meegenomen heeft,” zei Renfrew met gefronst voorhoofd. „Die knaap stelt me eenvoudig voor een raadsel. Een gewone inbreker zou dat prul waarschijnlijk juist hebben laten staan, omdat het niet gemakkelijk te gelde is te maken. En al die andere kostbaarheden, die daar zoo maar voor het grijpen lagen, laat hij onaangeroerd.... neen, ik snap er voorloopig niets van! Jij?”

„Misschien,” was het voorzichtige antwoord. „De heele zaak maakt op mij den indruk, dat het ging om het uitvoeren van een opdracht, waarvoor dik betaald zou worden.... boter bij de visch. U hebt volkomen gelijk, dat een gewone inbreker zijn handen niet zou vuilmaken aan een voorwerp, dat hij nergens kan kwijtraken. Het is geen goud of zilver, dat je kunt smelten; het heeft alleen maar waarde voor een kunstverzamelaar, die het bijzondere ervan ziet, en voor de Chineezers aan wie het oorspronkelijk heeft toebehoord. En dit laatste brengt mij weer terug tot de gedachte, dat een van die gele broeders aan 't werk is geweest en niet de gladde vogel, dien we nu achternazitten.” Hij zweeg en staarde 'n heele poos voor zich uit, blijkbaar diep in gedachten. „Een andere mogelijkheid is,” vervolgde hij toen bedachtzaam, „dat er een kunstverzamelaar achter zit, die er alles voor over heeft om zooiets in zijn bezit te krijgen, waar hij zijn zinnen op heeft gezet en die op honderd pond meer of minder niet behoeft te zien. Van dit gilde kennen we

drie leden hier in de streek: één ervan is juist vermoord en de twee anderen wonen op Barnes.

„De Barnetts. Maar wat zouden die ermee te maken hebben?”

„Dat zal ik u zeggen, inspecteur,” zette Greenwood zijn rede-neering voort. „Ze hebben gisteravond op de Hall gegeten en zijn er blijkbaar heengegaan met het doel een zaakje te doen. Ze bezitten het andere exemplaar van het tweetal en wilden dat dolgraag compleet hebben. Joost mag weten tot wat voor streken die twee edellieden in staat zijn. Hun reputatie is heusch niet al te best.”

„Nee, maar dat is allemaal grauwe theorie, als je niet vertellen kunt, hoe ze aan Redmayne zijn gekomen. Kun je dat?”

„Op het oogenblik nog niet. Dat is een probleem, waar ik mijn hersens nog eerst eens duchtig op moet inspannen. Maar hoe meer ik over de zaak nadenk, hoe waarschijnlijker ik het begin te vinden, dat de gebroeders Barnett er achter zitten en niet een of andere Chinees. En als mijn theorie juist is — dat wil zeggen, als zij méér weten van den diefstal — is Redmayne — hun handlanger — heelemaal niet dezen kant uitgegaan, maar dan is hij op weg naar Barnes, om den buit aan zijn opdrachtgevers te overhandigen.

„Ik geloof niets van deze vernuftige theorie,” verklaarde de inspecteur op stelligen toon. „Die heeren gaan misschien heel ver, als het er op aankomt iets in handen te krijgen, waar ze hun zinnen op hebben gezet, maar dat ze hun toevlucht zouden nemen tot wat jij zegt, neen, dat lijkt me buitengewoon onwaarschijnlijk. Aan gezond verstand ontbreekt het hun heusch niet en ze weten net zoo goed als jij en ik, wat voor straf daarop staat, als ze gesnapt zouden worden. Als Redmayne inderdaad de handlanger van een ander is geweest — en dat lijkt me heel aannemelijk, gezien het feit dat hij alleen dat onverkooptbare beeld heeft gestolen en veel kostbaarder voorwerpen heeft laten staan.... dan heeft hij gehandeld in opdracht van den een of ander in Londen.... dien Chinees van jou bijvoorbeeld. Een Chinees zou hier immers direct de aandacht trekken en daarom heeft hij er de voorkeur aan gegeven het werk door een ander te laten opknappen.”

Ze waren nu ongeveer twee mijlen van Trendham verwijderd en bij het inrijhek van Trend Hall verzocht de detective den inspecteur te willen stoppen.

„Ik ga hier nog eens naar toe,” deelde hij mede, toen hij uitstapte. „De jacht op den heer Robert Redmayne is tenslotte mijn werk niet en ik ben zelfs geneigd te vragen of u wel verstandig doet, daar zelf uw kostbaren tijd aan te geven, inspecteur. Als ik hier klaar ben en alles gehoord heb wat er te hooren valt, ga ik een praatje maken bij de heeren Barnett en hun afgodsbeeld eens bekijken. Stuur u me een van de manschappen, die de hoofdinspecteur voor assistentie heeft gezonden, met een auto, dan kunnen wij verder onafhankelijk van elkaar handelen.”

„Goed, ik zal er voor zorgen,” antwoordde de inspecteur en hij reed verder.

Toen hij op het bureau arriveerde, bleek juist een van de patrouilleerende agenten teruggekomen. Hij gaf den man order op een motorfiets den kant van Sunningdale uit te gaan, echter niet alleen op den grooten weg te blijven, maar ook in de zijlanen ter weerszijden een kijkje te nemen. Daarna zorgde hij, dat een van de beschikbare auto's Greenwood zou ophalen en daar er verder voor het oogenblik niets te doen viel, zette hij den tocht voort langs den weg naar Londen.

Hij hield verscheidene auto's aan, gaf een beschrijving van den vluchteling en vroeg den bestuurders of zij ook iemand hadden gezien, die daaraan beantwoordde, maar het resultaat van deze herhaalde ondervragingen was nihil. Toen veranderde hij van tactiek en stelde een onderzoek op verschillende zijwegen in en het gevolg daarvan was, dat hij juist Nathaniël Barnett niet zag, toen deze uit Londen terugkeerde, na van Easton Station het gouden tafelgerei aan het adres van Sir Anthony Hayden verzonden te hebben.

Tenslotte kwam inspecteur Renfrew tot de conclusie, dat hij bezig was de beroemde naald in den hooiberg te zoeken. Hij gaf zijn chauffeur last te keeren en rechtstreeks naar de Grange te rijden.

Inmiddels was brigadier-rechercheur Greenwood met bedachtzamen stap de oprijlaan van Trend Hall ingewandeld, verdiept in de problemen, die de gebeurtenissen van den vorigen nacht voor zijn geest deden rijzen.

In de eerste plaats was daar de kwestie van het gouden

tafelgerei. Er moest 'n vrij groote hoeveelheid gestolen zijn.... en een licht, gemakkelijk te vervoeren artikel was dat niet. Deze diefstal had natuurlijk eerder plaats gehad dan die van het afgodsbeeld en de moord op Shutter; dus lag de vraag voor de hand: wáár was de buit van de inbraak op de Grange inmiddels achtergelaten? Veldwachter Henty beweerde bij hoog en bij laag, dat de jongeman, dien hij dien nacht had ontmoet, en die zich, zooals door de mededeelingen van dokter Dimmock thans bekend was, Redmayne noemde, geen tasch bij zich had gehad, groot genoeg om dien buit te bevatten. In den two-seater was het vermiste tafelgerei evenmin; Redmayne moest zijn aangereden kort na zijn vertrek van Trend Hall en in den auto was alleen maar het taschje met het afgodsbeeld gevonden. Waar kon het gebleven zijn? Wat was het waarschijnlijkst, dat hij ermee had gedaan? Hij zou het zeker niet in een of andere heg of in struikgewas hebben verstopt, terwijl hij een auto tot zijn beschikking had om het te vervoeren; dus moest hij het ergens in veiligheid hebben gebracht of het iemand in bewaring hebben gegeven. Een medeplichtige? Greenwood schudde het hoofd.... deze mogelijkheid verwierp hij op stuk van zaken. Alles wees er op dat hij alléén werkte. Maar wacht eens even....

De detectieve bleef plotseling midden in de oprijlaan stilstaan.

(Wordt voortgezet)

Het Lazarus-poortje te Gouda, hetwelk met zeer fraai beeldhouwwerk is versierd.

Interieur van het museum Wijnhuistoren te Zutphen

Als het zoo mist

of koud en vochtig, kortom slecht
weer is, bescherm dan Uw huid
met

NIVEA

Wrijf elken avond vóór het naar bed gaan
gezicht en handen flink met Nivea in.
Het weefsel wordt veerkrachtig, de huid
gezond en sterk. Weer en wind zul-
len U niet meer deren.

Maar ook overdag, alvorens U zich naar
buiten begeeft, kunt U zich met Nivea
inwrijven, want ze dringt diep in de huid
door, zonder glans achter te laten. Ze be-
zorgt U dat jeugdige, frissche en gezonde
uiterlijk wat wij allen zoo gaarne bezitten.

Dit is van belang:

Nivea is dag- en nachtcreme tegelijk.

Nivea is niet te vervangen, want er is
geen andere huidcreme, die het huidver-
zorgende Eucerit bevat.

U gelieve mij franco en gratis 1 monster NIVEA
te zenden.

Gratis

S.1. (duidelijk naam en adres vermelden)

Uitknippen en zenden aan:
PEBECO MIJ., AMSTERDAM-C.
Sarphatikade 3

Het verschil met luxe cremes:

NIVEA:

grootere werkzaamheid, lagere prijs.

Prijzen: Nivea in dozen van 15, 20, 40 en 90 cts.
in tuben van 35 en 55 cts.

Nivea-Olie in flesschen van 75 en 120 cts.

Voor lichaamsmassage **NIVEA OLIE**, vooral na het baden.

**Verstopping? Vuile maag misschien?
Als niets meer baat, helpt**

Istizin

Istizin-Tabletten, het zachte, aangename laxermiddel.
Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

Kou-verdrijvers

MIJNHARDT'S
Sanapirin-tabletten

Kokers 40 en 75 ct. Proefpakje 10 ct.
Bij Apoth. en Drogisten.

Pijnstillers

Een aanhouder
wint....!

Geregeld
Adverteeren

is....
winnen!

**MAAK EEN EIND
AAN DIE
EKZEEM!**

Denk U eens in, wat het betee-
kent verlost te worden van die
vreeselijke jeuk die Uw nach-
trust stoort. Enkele druppels
D.D.D. doen het jeuken reeds
bedaren en geven onmiddellijk
verlichting. Geen slapeloze
nachten meer, geen hinderlijk
jeuken overdag. Waarom nog
langer lijden? Reeds na de eerste
aanwending van D.D.D. zal de
aandrang tot krabben verdwij-
nen. Ekzeem en andere huida-
aandoeningen wijken spoedig
voor D.D.D. Het is geen vette
zalf, doch een heldere vloeistof.
Koop nog heden een flacon van
f 0.75 of f 2.50 bij Uw Apotheek
of Drogist. C-7

**DDD GENEESMIDDEL
TEGEN HUIDAANDOENINGEN**

70-Jarige, stijf van rheumatiek.

Moest elken avond door weer en wind.

Nu weer lenig als toen hij 40 was.

Men schrijft ons uit Rotterdam:

"Ik had veel last van kramp en
stijfheid in mijn beenen. Daar ik
70 jaar ben en ik elken avond twee
uur moet loopen, om kranten te
bezorgen, gaf mijn vrouw mij den
raad om ook eens Kruschen Salts
in te nemen. Ik ben daar 6 weken
geleden mede begonnen en ik heb nu
geen pijn meer. Mijn beenen zijn
nu weer net zoo lenig als toen ik
40 jaar was. Dus ben ik vast be-
sloten om er mee door te gaan zoo-
lang ik leef. Als u het noodig acht,
kunt u mijn schrijven bekend maken.
P. J. P. te Rotterdam."

Zeventig jaar. — Dan functionneert
alles zoo vlot niet meer; inwendige
stoornissen brengen kwalen mee,
en kunnen aanleiding zijn tot rheu-
matiek en hevige pijnen. Nu wordt
Kruschen onmisbaar. Kruschen
Salts tast direct de oorzaak van het
kwaad aan; de scherpkantige urine-
zuur-kristallen, die de ondragelijke

pijnen veroorzaken, worden opgelost
en met de andere afvalproducten
volkomen verwijderd. Door de
ideale combinatie van zes verschil-
lende zouten is Kruschen tevens
een zachte aansporing voor alle
organen, dus zal het onmogelijk
zijn, dat dergelijke zuren zich
weder kunnen ophopen en zich in
uw gewrichten nestelen. Dat is de
reden waarom een trouw Kruschen-
gebruiker geen last van rheumatiek
kan hebben.

**Kruschen
Salts**

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisten à f 0.90
en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij.,
Heerengracht 209, Amsterdam (C.)

BLOEDARMOEDE
BLEEKZUCHT en alle daaruit voortvloeiende
ZWAKTETOESTANDEN

Dr. H. NANNING'S
HAEMOFERRIN
(STAALHAEMATOGEEEN)

Uitstekend bloedvormend versterkingsmiddel.

f 2.60 p. 1 flesch - Aangenaam van smaak - f 1.60 p. 1 2 flesch

Dr. H. NANNING's Pharm. Chem. Fabriek N.V. - Den Haag

H&C Compleet is goedkooper dan distributie!

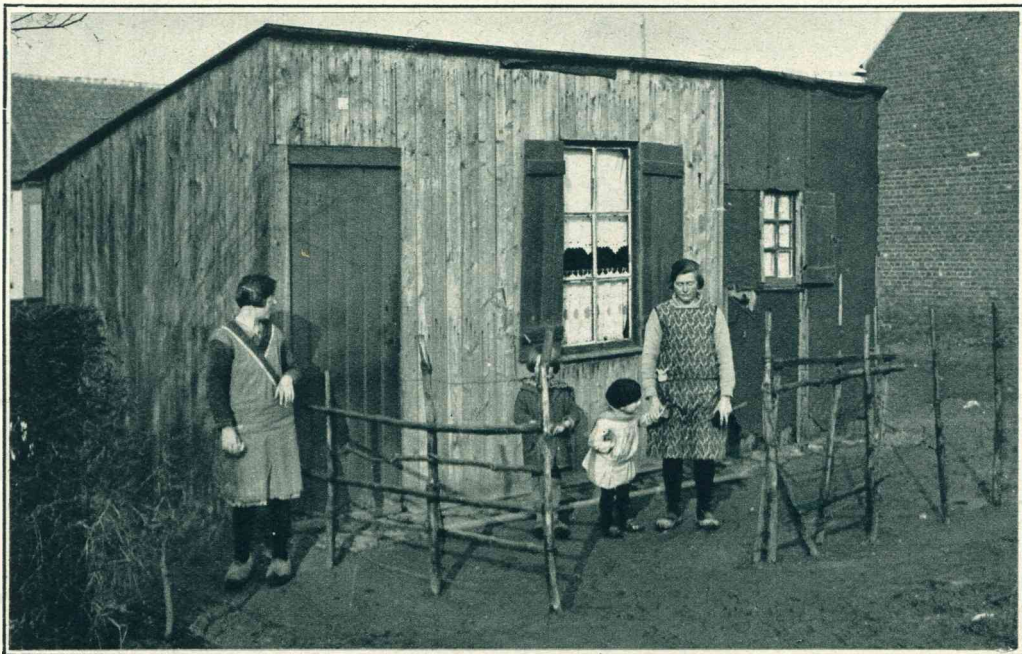
Ontvangt de voornaamste Europeesche stations.
Kristalzuivere weergave. 3 Lamps ontvanger,
geheel wisselstroom. — Tevens gramfoon-
versterker. Enorm selectief. — Console gratis.
Vraagt nog heden catalogus No. 92 en inlich-
tingen over dit bijzonder geslaagde toestel.

BETALING NAAR KEUZE

N.V. HEES & Co.
DELFT

De wegverbetering en de verbouwing van de voormalige strafgevangenis te Goes nadert de voltooiing.
Foto van de huidige situatie ter plaatse.

Slechte woningtoestanden in onze provincie komen, naar onze meening, weinig meer voor. Hier evenwel nog
een noodwoning onder Heikant, die verbetering behoeft.

EEN NIEUW FEUILLETON

In het eerstvolgend nummer hopen wij een
aanvang te nemen met de publicatie van een
nieuw vervolgverhaal, getiteld:

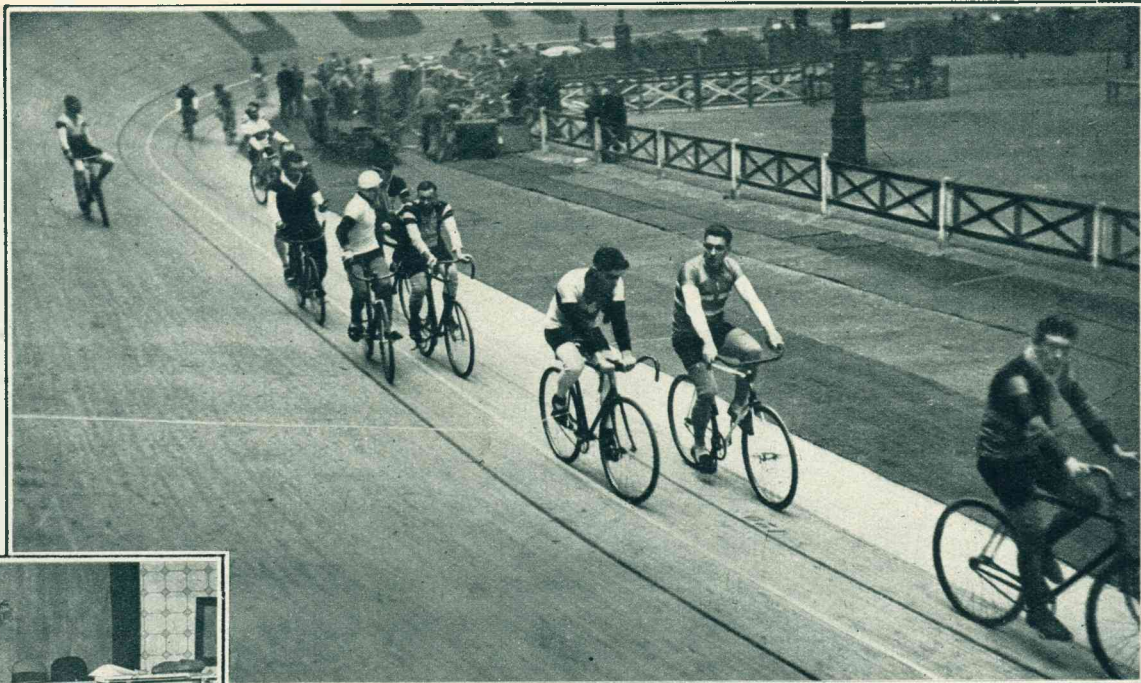
HET CIRCUSMEISJE

Deze prachtige roman van onzen landgenoot
Johan de Graaff speelt ten deele op onzen
eigen vaderlandschen bodem, ten deele in
Spanje en Noord-Afrika. Op meesterlijke wijze
zijn de karakters der verschillende menschen-
typen, zooals deze in een circusmilieu worden
aangetroffen, uitgebeeld. Wij zijn er dan ook
van overtuigd, dat deze meeslepende roman
niet zal nalaten onze lezers van begin tot eind
te boeien en wekken daarom iedereen op
vanaf de aanstaande week het feuilleton ge-
regeld te volgen.

D E R E D A C T I E

ZEEUWSCHE SPORT

De eerste verregende voetbalzondag is er en maakt, dat de voetballiefhebbers met hun tijd geen raad weten. Het hemelwater behoeft in onze provincie nog niet zoo overvloedig te vloeien om de zware Zeeuwsche kleivelden totaal onbespeelbaar te maken. De andere provincies, en vooral Brabant, hebben met hun zandgrond op dergelijke dagen een grooten voorsprong, omdat het water er vlugger doorgaat, dan op de klei. Zoo is dan Zeeland op den eersten Zondag van het nieuwe jaar bijna heelemaal verstoken gebleven van voetbalwed-

Een kiekje van den Brusselschen Zesdaagschen Wielervedstrijd, gewonnen door onze landgenooten Pijnenburg—Braspenning. Rust op de baan. Traag kruipen de renners over de piste in het ontvolkte Velodroom.

Het bestuur van de postduivenfokkersvereniging Vriendenkring te Vlissingen, welke tijdens de Kerstdagen een tentoonstelling organiseerde.

strijden. Vooral voor de supporters van Terneuzen en Middelburg is dit een teleurstelling, daar de groote match Terneuzen—Middelburg hierdoor geen doorgang kon vinden. De tweede ontmoeting van de Zeeuwsche concurrenten werd allerwegen met groote belangstelling tegemoet gezien. De verwachtingen waren hoog gespannen, daar het van te voren te voorspellen was, dat Middelburg revanche zou willen nemen voor het gelijke spel op eigen grond, dat zij als een nederlaag beschouwde. Terneuzen had ongetwijfeld het voornemen haar huid zoo duur mogelijk te verkoopen, ofschoon zij met de mogelijkheid van een eerste nederlaag op eigen terrein wel rekening hielden. Zoo zullen wij nog eenige weken geduld moeten oefenen om de Zeeuwsche Derby te kunnen aanschouwen. Dat de belangstelling groot zal zijn, bleek nu al, daar er een particuliere boot gecharterd was door enkele voortvarende hoofdstedelingen om de belangstellende supporters te kunnen vervoeren. Ook Vlissingen zag zich de groote match van 3B ontgaan, daar het Goes-veld evenmin in staat bleek de groote hoeveelheden water, welke Zaterdag en Zondag vielen, tot zich te nemen.

Wij willen nu deze week onzen vrijen tijd en de beschikbare plaatsruimte eens besteden aan den Zeeuwschen voetbalbond, welke met een ledental van meer dan 2000 voetballers zeker de aandacht van voetballend Zeeland waardig is geworden. Men moet niet al te licht denken over het beheeren van zoo'n Bond, waarin ook verschillende plattelandsverenigingen met hun speciale wenschen en moeilijkheden zijn opgenomen. Moeilijkheden vooral voor wat betreft de terreinomstandigheden en de opvattingen van de plattelandsbevolking ten opzichte van de sport, terwijl ook de financiële zorgen van dergelijke verenigingen niet licht te achten zijn. Een vereniging in een groote stad of zelfs in een provinciestedje kan nog eens een aardige recette maken bij haar wedstrijden en bij belangrijke wedstrijden loopt dat heel vaak in de

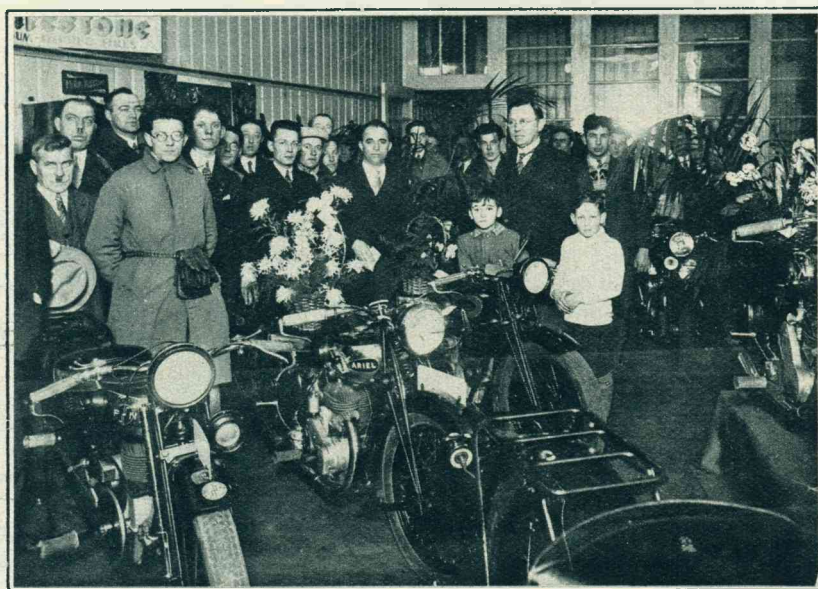

Op de postduivententoonstelling van „Vriendenkring”. De kampioen wordt bewonderd.

honderden, doch de clubs op de dorpen zijn daartoe nimmer in staat. Hun reizen zijn soms echter in verhouding nog duurder door de slechte verbindingen met de andere plaatsen. In tijden als waarin we thans leven — iedere cent dien de vrienden van de sport nu uitgeven wordt ook driemaal omgedraaid vóór ze van eigenaar verwisselt, terwijl de contributiebetaling, door de onder hun leden heerschende werkloosheid, nu niet altijd even vlot gaat — zijn er vele verenigingen, die met groote financiële moeilijkheden te kampen

hebben. Gelukkig springt de K.N.V.B. hier en daar bij door het geven van een reissubsidie en dit is noodig, want deed hij dit niet dan zou het er op verschillende plaatsen donker uit zien.

Naast deze moeilijkheden kent de Zeeuwsche voetbalsport er nog van anderen aard, welke meestal nog moeilijker te ondervangen zijn en dat is de afwijzende houding, welke de gemeentebesturen tegenover de voetbalsport innemen. Bezwaren van godsdienstigen aard weerhouden de Gemeentebesturen er meestal van steun te verleen in den vorm van een veld of op andere wijze. Hoewel wij de opvattingen van deze menschen ten volle respecteren, gelooven wij toch, dat deze opvatting een verkeerde is. Waar blijven de jongelui, wanneer men hun het voetballen verbiedt? Heel vaak in café's of op hoeken van straten. Zou het nu niet beter zijn hen in staat te stellen hun Zondag te besteden aan de sport, en hen op deze wijze uit het café en van de straat te nemen, waar de gevaren aanmerkelijk grooter zijn dan op de sportvelden? Ons dunkt van wel. En kweekt men door de sport niet een gezond en krachtig volk, dat in den strijd om het bestaan, welke tegenwoordig heviger is dan ooit, een goed figuur kan slaan? Is het vertoeven op het open veld en daar zijn spieren lucht te geven en te ontwikkelen niet één van de beste middelen om zich een goede gezondheid te verwerven? Wanneer men dit alles eens in oogen-schouw nam, zou men er eerder toe komen den voetballer zijn steun niet te onthouden. Als de gelegenheid zich voordoet, hopen wij nog eens een pagina aan de Zeeuwsche voetbalclubs, uitkomend in Z.V.B.-verband, te wijden.

Goed nieuws voor de motorsportliefhebbers. Te Middelburg heeft de in motorsportkringen bekende heer de Leeuw een zaak voor motorrijwielen en motorsportbenodigdheden geopend. Wij gelooven dat hier in een behoefte is voorzien.

Veersche jeugd in een hoekje van de machtige oude kerk.

Middelburgsch Marktafereeltje.

ONZE OUDE STEDEN

De ingang van de Lange Delft te Middelburg, aan de marktzijde.

De schilderachtige haven van het schilderachtige Veere.

Een van Veere's beroemdheden: het Schotsche huis.

Witte wintermorgen in Middelburg.

Regen.

De landen zijn grijs en eentonig;
In de slooten zwerft peinzend het riet;
De dijken zijn eenzame strepen,
De zee zingt haar troosteloos lied.

Zoo ligt er dit land in den regen,
weemoedig, vereenzaamd en stil;
Mooi nog altijd, maar zoo somber
verlaten en huiverend kil.

Maar straks breekt de zon door de wolken
en slaat er het landschap in goud;
Dan is het één juichende vreugde
die 't leve' in zijn armen houdt!

B. P.

Zoo'n droge Kuch

Zoo'n blaffende, doffe, pijnlijke hoest, die Uw borst verscheurt en U niet alleen overdag, maar vooral s nachts zoo kwelt, wordt veroorzaakt door slijm, die zich heeft vastgezet en niet los wil komen.

Die raakt Gij binnen 24 uur kwijt, als Ge Akker's Abdijsiroop neemt. Abdijsiroop woelt die slijm los en Ge bevrijdt Uw luchtpijpen van ziektekiemen.

Abdijsiroop bestrijdt met kracht de gevolgen van gevatte koude, voorkomt ernstiger aandoeningen, zuivert zonder inspanning en zonder vaneenrijtende pijn of kramp Uw zieke ademhalingsorganen. - Zet nog heden de eerste stap op den weg naar beterschap. Neem bij:

Hoest-Griep-Bronchitis-Asthma

AKKER'S ABDIJSIROOP
Voor de Borst

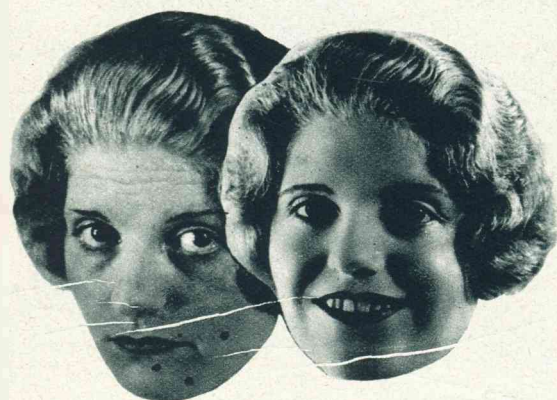
Overal in kokers v. ± 230 Gr. 11.50, ± 500 Gr. 12.75; ± 1000 Gr. 14.50

Voor onderweg Men is er in geslaagd Abdijsiroop te „stollen“ tot Abdijsiroop-Bonbons (60 cent) met behoud van alle genezende bestanddeelen. Bespoedig dus Uw genezing en gebruik buitenshuis de nieuwe **ABDIJSIROOP-BONBONS**

Winterhanden
WINTERVOETEN

Doos 30-60, Tube 80 ct.
Bij Apoth. en Drogisten

**Verstoppte poriën brengen
huid-ontsieringen.**

Huid-onzuiverheden zijn het gevolg van verstoppte poriën. Als de poriën verstopt raken door vet-afscheidingsen, zijn de onderliggende klieren niet in staat zuren en andere onzuiverheden te verwijderen zooals ze behooren te doen. Ontsteking der kliertjes is het gevolg en puistjes en vetwormpjes ontstaan. Zeep en water alleen kunnen de poriën niet reinigen onder de huid. De juiste methode is altijd een theelepel Radox in het waschwater te mengen. De zuurstof die Radox vrij maakt, zal uw poriën openen en zijn reinigende zouten zullen alle opgehoopte onzuiverheden oplossen. Als dit actieve, reinigende, zuurstofhoudende water zijn werk gedaan heeft, zullen de poriën weer normaal functioneeren, de huid wordt zuiver en frisch en alle sporen van vetwormpjes en andere ontsieringen verdwijnen. Radox is heerlijk geparfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 1.25 per pak. Een pak is toereikend voor verscheidene weken. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C. Voor Indië verkrijgbaar bij de firma J. v. Gorkom & Co., Djocja en hare filialen.

VAN MEURS

regelt de betalingscondities
naar ieders beurs

HET SPECIAAL HUIS
in elektrische en gewone waschmachines

Jonkerfransstraat 86
Tel. 56309

Vraagt geïllustreerde prijscurant

Zijt gij reeds abonnee van dit blad?... Zoo niet, abonneert U nog heden!

Slechts één oogenblik,
om U te kunnen zeggen, dat tegen
**verkoudheid, reumatiek
en alle soorten pijn**

Aspirin-Tabletten het bekendste en beproefde middel is.

ASPIRIN eenig op de wereld
Let op den oranjeband. Prijs 75 cts.

DANSINSTITUUT H. FRENK JONKERFRANSSTR. 21

Aanvang nieuwe lessen voor eerst-beginnenden begin Januari op Zondag en Woensdag. Inlicht. en inschrijving dagelijks.

**Lijders aan
Maagpijn!**

Maagkramp, Zuur, Hartwater en slechte spijsvertering zullen baat vinden bij het gebruik van Maagpoeder van **APOTHEKER BOOM.**

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per verzegelde doos

Dagelijks
2de 8^{de}

10 VARIÉTÉ
attracties

Louis Davids
De Ural-Kozakken

PIANO'S

Het instrument, dat U zoudt willen bezitten, bevindt zich in onze voorraad. Komt U eens kennismaken?

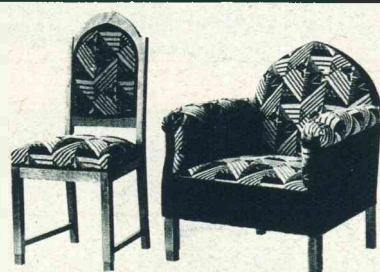
Vraag
catalogus B

BENDER

PIANO'S-VLEUGELS-RADIO-GRAMOFOONS

ROTTERDAM: W. de Withstraat 32

AMSTERDAM - ARNHEM - BREDA - LEIDEN

Bovenstaand modern garnituur, bestaande uit 2 fauteuils en 4 massief eiken stoelen, bekleed met moderne moquette..... f 90.-

H. RIETVELD - MEUBELMAGAZIJNEN
Jacob Catsstraat 46-48-50 - Zie de 8 étalages

**Kunststanden
Gebitten**

**SPECIAAL PIJNLOOZE
BEHANDELING**

Betaling desgewenscht in 12-maandelijksche termijnen, ook voor Ziekenfondsleden. Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering. Adm. G. DE WAARD, Van Heusdestr. 13b TELEFOON 30013 tramlijn 4, 15, 16 en 17. Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:
STOUT. Alwinstraat 23 (Heijplaat)
J. v. TURENHOUT, Noldyk D 95 B Barendrecht
DEREK, Betje Wolfstraat 44.
DE ROON, Korte Dreef 9 Tuindorp (Vreewijk)
DE HAAN, Asterstraat 77 (Bloemhof)
KREUKNIET Wolphaertsbocht 181 (Charlois)
BRUSSAARD, Nassaulaan 20, Schiedam
KREUKNIET, Strijenscheest 56 Schiedam
I. REINDERS, Verl. IJssellaan 167c Gouda
L. v. DORP, Vondelstraat 27, Gouda
B. v. DORP, Noordkade 179, Waddinxveen
E. H. DE WAARD, Zuidhoek III, Charlois

**Een kostbaar
bezit**

is een doos of tube „Zij"-Crème. Zij beschermt Uw gelaat even afdoende tegen guur herfstweer of felle winterkou als een warme bontmantel of behagelijke pels het Uw lichaam doet.

**iets
buitengewoon's**

gedurende Januari

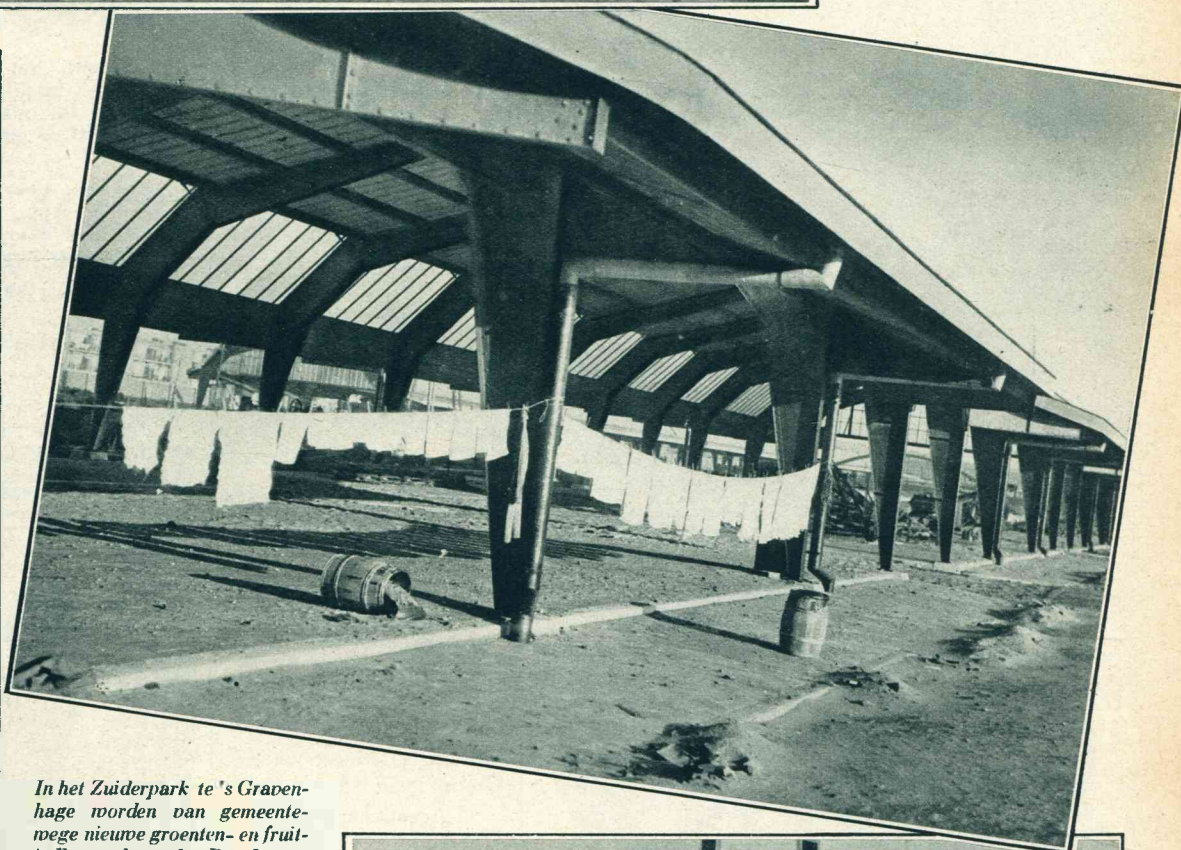
**25%
KORTING**
alle maatkleeding,
(Uniformen 10%)

PEEK & CLOPPENBURG

De eerste sneeuw is in Amsterdam reeds zoo dik gevallen, dat overal ploegen sneeuwruimers aan het werk moesten worden gezet om de straten begaanbaar te houden.

BINNEN DE
GRENZEN

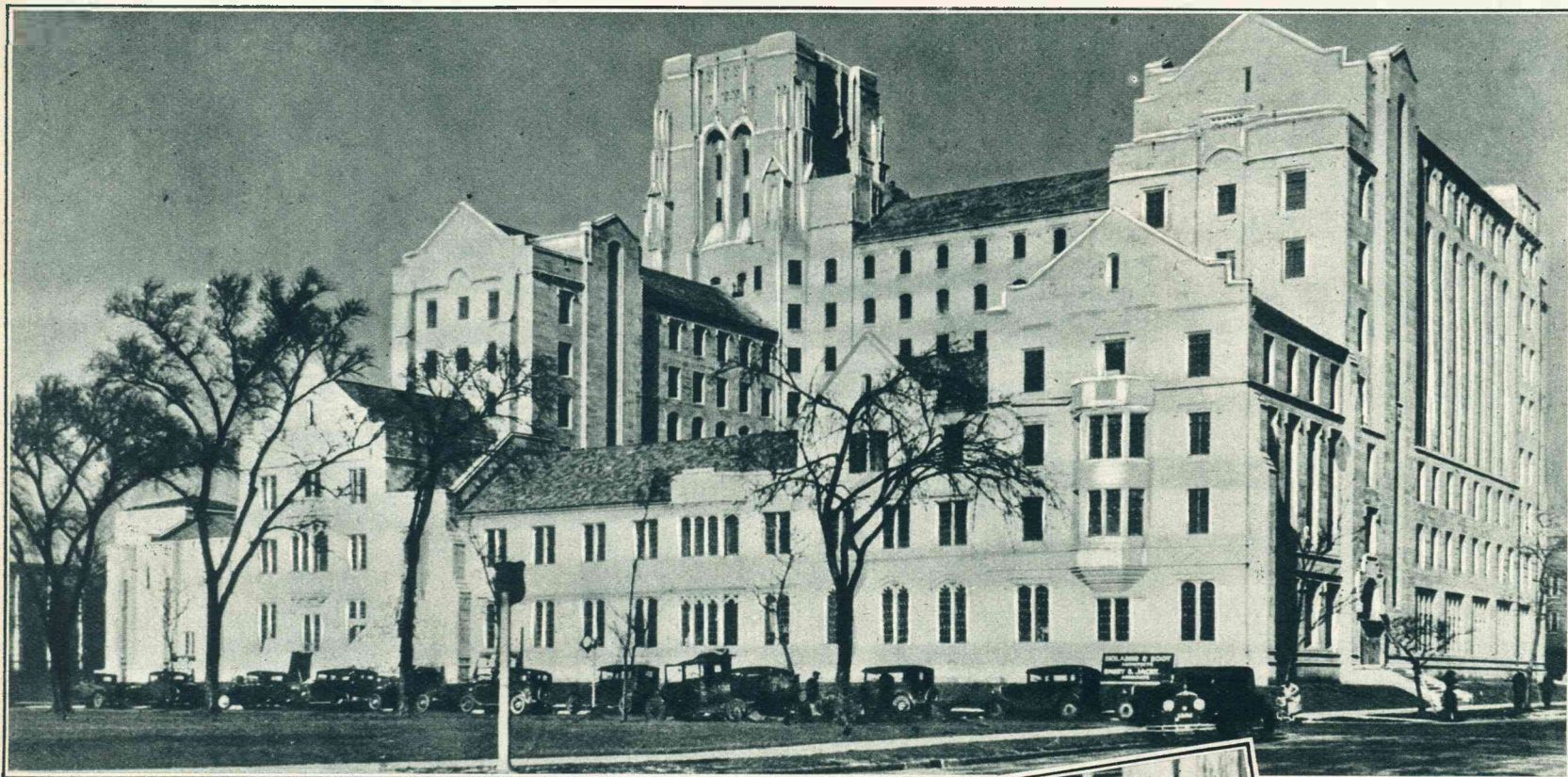

In het Zuiderpark te 's Gravenhage worden van gemeentewege nieuwe groenten- en fruithallen gebouwd. De laatste der vier hallen is thans gereed gekomen.

De traditioneele opvoering van Vondel's „Gijsbrecht van Aemstel" vond wederom in den Stadsschouwburg te Amsterdam plaats. Albert van Dalsum in de titelrol.

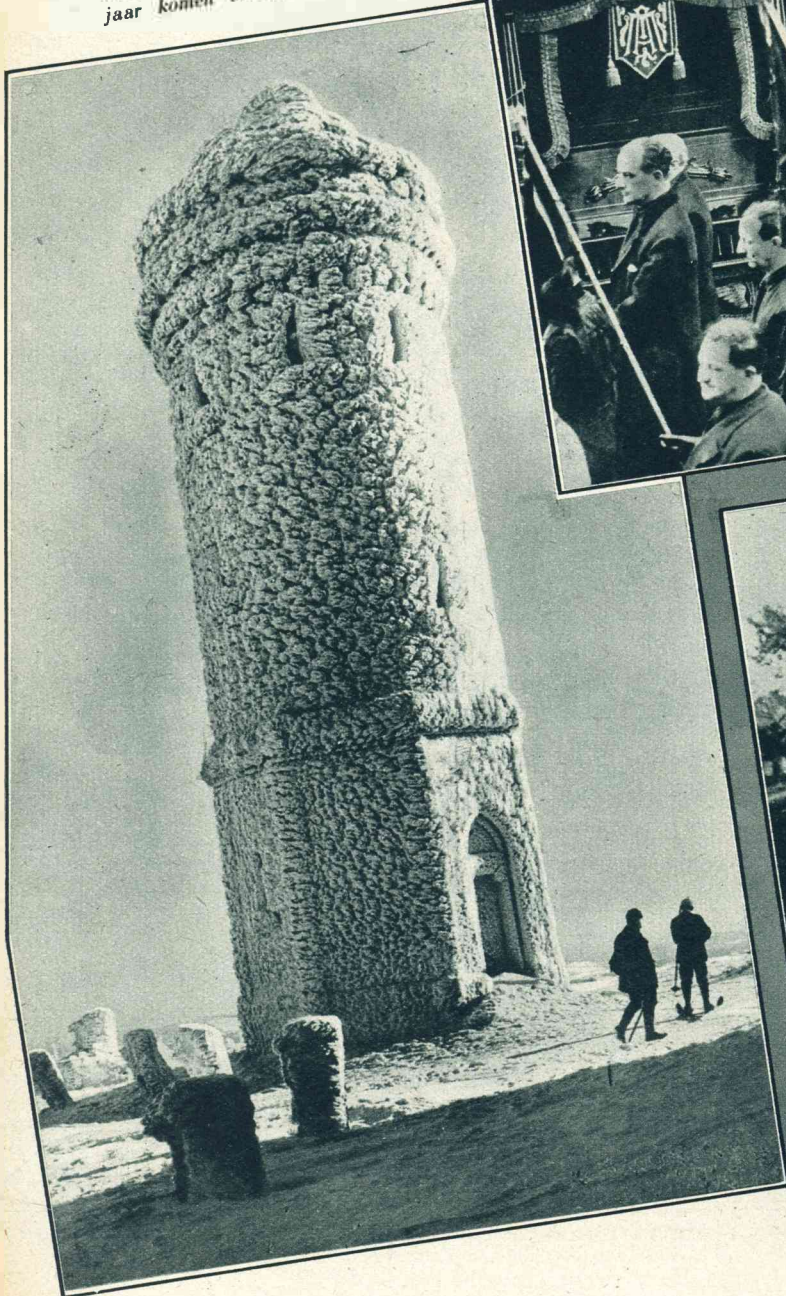
De strijd tegen de tolln in het Gooi. Het comité van actie voor de opheffing van den tol te Maartensdijk heeft in deze gemeente een tweetal „waarschuwingsborden" geplaatst.

Te Chicago is een nieuw tehuis geopend voor buitenlandsche studenten. Er is plaats voor twee duizend academici.

De Brockenturm, het hoogste punt in de Harz, waar met Sylvesteravond vele Duitse families het oude jaar komen vieren, onder de rijp.

UIT DE HEELE WERELD

De begrafenis van Arnolfo Mussolini, broeder van den Italiaanschen dictator, vond te Milaan plaats. Achter de lijkoets, met bolhoed, Benito Mussolini.

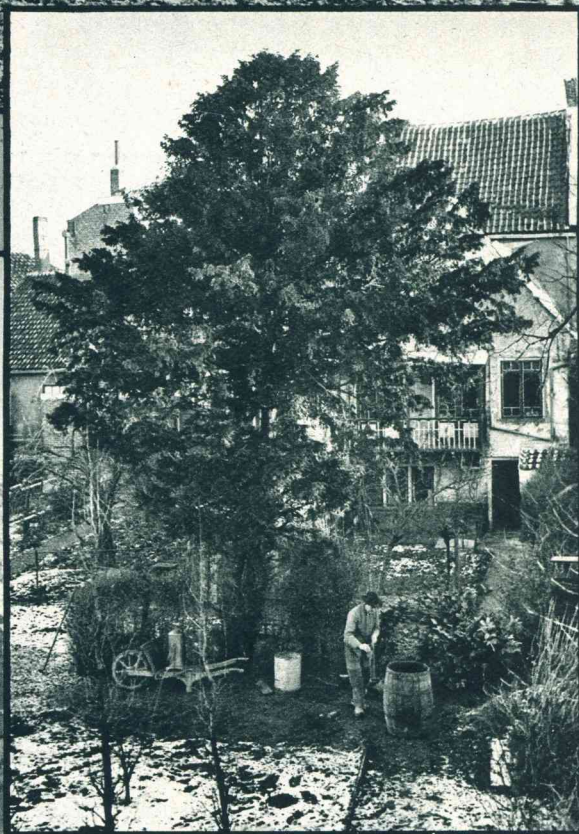
Japansche priesters trekken door de straten van Tokyo om giften en gaven in te zamelen voor de soldaten in Mandschoerije.

Verlaten ligt 't mooi plantsoen
verstoken van 't vroolijk groen.

De luchten grijs, de
boomen kaal
hoe dor en dood is 't
allemaal.

Zeeuwsche
Film

Maar zooals tusschen droefenis
toch wel één plekje vroolijk is,
zoo staat in het ontbladerd woud
één boom, die al zijn blaren houdt.

En ook het gras blijft altijd groen
als kou en vocht hun intree doen.

De bijl vraagt offers, groot en klein
opdat het binnen warm zal zijn
daarmee den haard nu maar flink gestookt
en 't vuurtje vroolijk opgepookt.